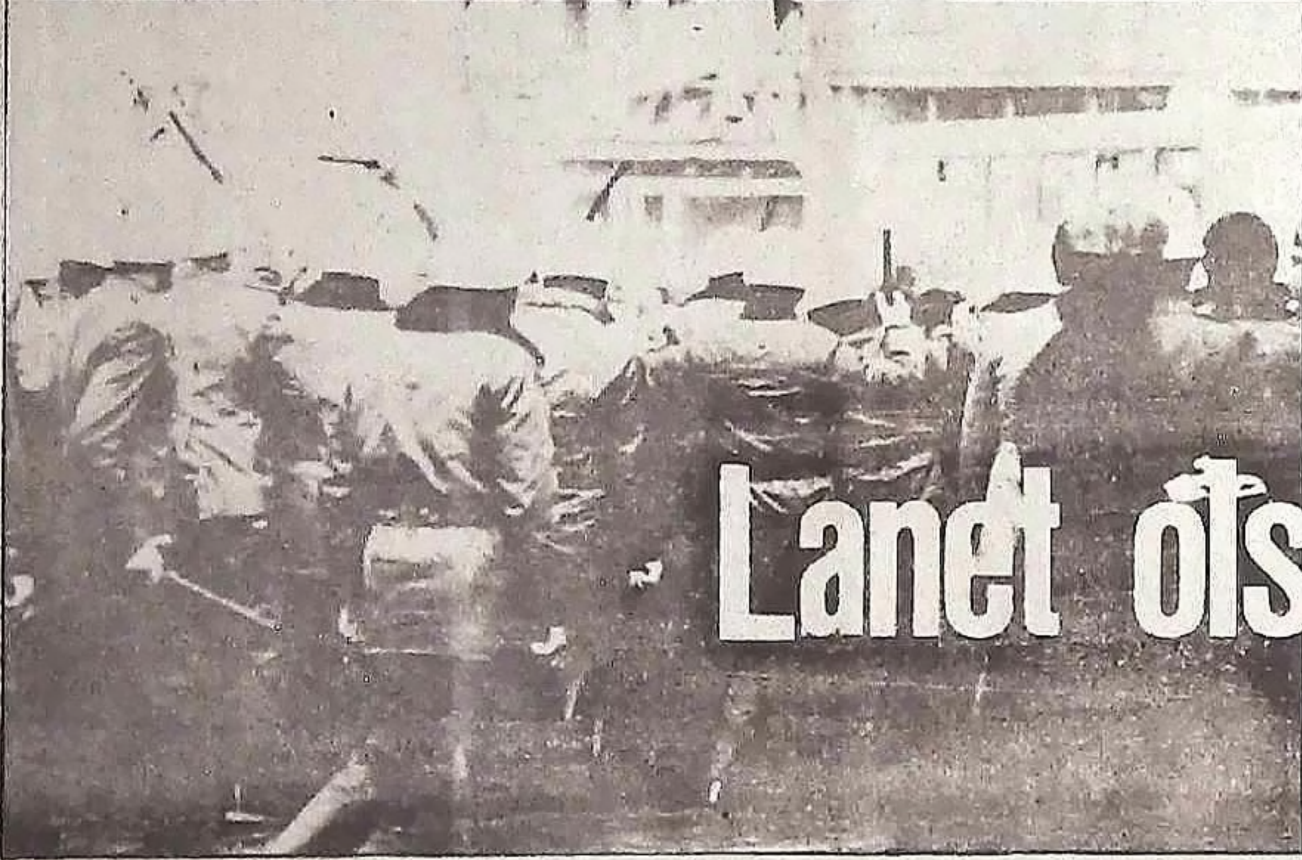

HALKIN KURTULUŞU

27 Kasım 1978
500 kuruş
137

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Özaydınlı'nın, Ecevit'in polisi 16 Kasım'da Rus filosunu koruyordu 20 Kasım'da halka ve gençliğe saldırdı

Son olay da polisin ve jandarmanın halkın ve devrimci gençliğin üzerine saldırtılmak için güçlendirildiğini gosterdi

Polisin saldırısı sonucu gözaltına alınan ve daha sonra tutuklanan 16 devrimci derhal serbest bırakılmalıdır.

CHP iktidarı devrimcilerin cenaze törenlerine de saldırmaya başladı

Lanet olsun halka ve gençliğe saldıranlara

■ Polis 20 Kasım'da şehitleri için cenaze töreni yapmak isteyen yurtsever, devrimci gençlere azgınca saldırdı. Karaköy'de polisin saldırısından korunmak ve karşı yakaya geçmek isteyen gençlerin bindiği vapur Kadıköy iskelesine ve diğer iskelelere yanaştırılmadı.

■ Jandarma hücumbotlarının zorlamasıyla yeniden Karaköy'e yanaşan vapura giren polis yüzlerce kişiyi dipçik ve coplarla dövdü. Polisin işkencesi polis otolarında ve Emniyet Müdürlüğü'nde de devam etti.

■ Faşist cinayetlerin, karşısında kılını kıpırdatmayan İçişleri Bakanı 20 Kasım olayları üzerine Trabzon'daki valiler toplantısını terkedip İstanbul'a geldi. Ve devrimci gençliğe yönelik saldırıyı bizzat kendisi yönetti.

■ Olayı «Vapur kaçırma» diye veren liberal gazeteler dahi hükümetin ve polisin demagojik saldırısının aleti olurken, olayların gerçek yönünü hiç bir şekilde incelemediler ve olayda taraf olan YDGF'nin açıklamalarına yer vermediler.

(Yazısı 5. sayfada)

20 Kasım İstanbul olayları ve gerçekler

17 Kasım günü İstanbul-Üsküdar'da faşist katiller tarafından katledilen Aziz Çolak ve Muhsin Alkan adlı iki devrimci gencin cenaze törenini her ne pahasına olursa olsun engellemek isteyen polis 20 Kasım sabahı cenaze törenine katılmak isteyen halkın üzerine saldırmış, ateş açmış, çok sayıda devrimciyi gözaltına almıştır. Polisin yarattığı olaylar Üsküdar'daki cenaze törenine gitmek isteyen gençlerin ve halkın Karaköy'den bindikleri vapuru Kadıköy iskelesine yanaşmasını engellemesiyle devam etmiştir. Polisin bütün tertip ve saldırılarına rağmen İstanbul'un çeşitli semt ve okullarında iki devrimci gencin katledilmesi olayı toplantı, yürüyüş ve boykotlarla protesto edilmiştir. 20 Kasım tarihinde gelişen olaylar ve bunların ardındaki gerçekler şöyledir:

İSTANBUL LİSELERİNDE PROTESTO GÖSTERİLERİ

Kadıköy YDGD üyesi iki

Dev.sa.7.sü.5'de.

İşte Özaydınlı'nın pamuk kadar yumuşak polisi! Arkadaşının cenazesine katılmak için morgun önüne gelen genci Sirkeci'den girdikten sonra çevirmişler. Biri copluyor, diğeri tekmeliyor. Bir başkası da 'acaba bu gencin kafasına nasıl kurşun sıkarım' diye bakıyor

20 Kasım olaylarından sonra
Polisin gençliğe ve halka saldırısı protesto ediliyor

20 Kasım'da İstanbul'da resmi faşist güçlerin, polisin ve mavi berelilerin devrimciler ve halk üzerindeki baskı ve terörü, birçok devrimcinin tutuklanması ve işkence görmesi devrimci demokratik kuruluşlarca ve birçok devrimci ve demokrat tarafından protesto edilmektedir.

Başta YDGF olmak üzere birçok devrimci kuruluş, devrimci-demokrat kişiler basına yaptıkları açıklamalarda faşist saldırı ve baskıları protesto etmişler ve tutuklanan devrimcilerin serbest bırakılmasını istemişlerdir. Başbakana ve İçişleri Bakanına protesto telgrafları çekilmiştir.

20 Kasım'da İstanbul Nöbetçi Sulh Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanan devrimcilerin aileleri bir basın toplantısı düzenleyerek tutuklanan 16 devrimcinin serbest bırakılmasını istemişlerdir.

Ayrıca devrimciler İstanbul'un değişik yerlerinde olayları protesto etmek için gösteriler düzenlemişlerdir.

Dev.sa.7.sü.1'de

20 Kasım'da polisin vahşi saldırısına rağmen devrimci gençlik yılmadan mücadele etti. İstanbul'da yapılan çok sayıda gösteriyle polisin ve iktidarın tutumu protesto edildi.

17 Kasım'da sokak ortasında kurşuna dizildiler

17 Kasım günü Üsküdar'da bir kahvehaneye silahlı baskın yapan MHP İlçe Gençlik Kolları Başkanı ve dört arkadaşı halkın direnmesiyle kaçmışlardır. Bu olaydan yalnızca bir saat sonra üç devrimci genci sokak ortasında yakalayan beş faşist saldırgan gençleri aynı yerde kurşuna dizmişlerdir. Devrimci gençlerden Muhsin Alkan ve Aziz Çolak hemen ölmüş, Rasim Alkan adlı yurtsever genç ise ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştır.

Aziz Çolak

İktisat Fakültesi son sınıf öğrencisi olan Aziz Çolak KYDGD üyesiydi. Çiçekçi Kültür Derneği ve Üsküdar Halk evi'nde mücadele etmiş, devrimci ve yurtsever gençliğin birliğini savunmuştu. Geçtiğimiz Mart ayının 16'sında İstanbul Üniversitesi önünde faşist katillerin patlattığı bomba sonucu da yaralanmıştı.

Muhsin Alkan

A.Çolak gibi İktisat Fakültesi öğrencisi olan Muhsin Alkan da KYDGD taraftarı bir gençti. Polis Alkan'ın cenazesinin törenle kaldırılmasını önlemek için ailesine ve çevresine baskı yaptı. Ve devrimci gencin cenazesini kaçırarak gömdü.

20 Kasım olaylarının ardından YDGF, DEV-GENÇ ve diğer demokratik kuruluşlar ortaklaşa yaptıkları basın toplantısında olayların ardındaki gerçekleri açıkladılar.

Demokratik Kuruluşlar polisin saldırısını protesto etti

25 Kasım Cumartesi günü saat 10.30'da, Tabipler Odasında YDGF (Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu), İstanbul YDGD, DGF (Devrimci Gençlik Federasyonu), Marmara Dev-Genç, İstanbul Dev-Genç, DKD (Devrimci Kadınlar Derneği), YDB (Yeni Demokratik Yükseköğrenim Birliği), Tüm Halk Bilimleri Derneği,

Dev.Sa.7.Sü.3'de

HALKIN KURTULUŞU
Bugün yapılması gereken

CHP reformizmi ve onun destekçileri, uzun bir zamandan beri "anarşiye karşı" devletin ve devlet güçlerinin sağlamlaştırılması gerektiğinden, yeni yasal tedbirlere ihtiyaç olduğundan bahsetmekte ve faşist diktatörlüğün militarist ve bürokratik kurumlarını "tarafsız" olarak göstererek bu yönde yoğun bir propaganda yapmaktadırlar.

Fakat 20 Kasım'da İstanbul'da yaşanan olaylar, devletin ve devlet güçlerinin ne olduğunu, devleti ve onun kurumlarını sağlamlaştırmanın ne anlama geldiğini, bir kere daha ve en açık bir şekilde gözler önüne sermesi bakımından ilginçtir.

20 Kasım'da İstanbul'da Üsküdar'da öldürülen bir devrimcinin cenazesinin kaldırılmasına izin verilmemiş, cenaze törenine katılmak için toplanan devrimciler ve emekçiler polis tarafından coplanmış ve vapurdan çıkan halk, sıra dayağına çekilmiştir.

Yüzlerce halk ve devrimci "anarşist" damgası ile damgalanarak Sansaryan Hana toplanmıştır.

Arkasından da 16 devrimci, "vapur kaçırdıkları" gerekçesiyle tutuklanmıştır.

Ve bütün bunlar her türden gericilerin, reformistlerin ve revizyonistlerin sağlamlaştırmak için var güçleri ile çalıştıkları devletin polis ve ordu birlikleri gibi militarist güçleri ve bürokratik kurumları tarafından yapılmıştır.

20 Kasım'da İstanbul'da olan, emekçi halkın ve halk gençliğinin kazanılmış haklarının ayaklar altına alınmasıdır.

Egemen sınıflar, CHP reformistleri eli ile emekçi halkın bugün fiilen kullanabildiği belli hak ve özgürlükleri bir çırpıda ortadan kaldırmaya çalışmaktadır.

CHP reformist hükümetinin belli yasalar üzerinde hazırladığı son yasa değişikliği ta-

Dev.sa.7'sü.8'de

MHP gazetemiz aleyhine 250 bin liralık tazminat davası açtı

● Gazetemiz MHP'nin açtığı bu davayı faşizmin kanlı yüzünü bir kez daha sergilemenin aracı yapacaktır.

● Açılan dava el mi yaman, bey mi yaman gösterecek.

Egemen sınıflar ve onların temsilcileri kendi yaptıkları her türlü yasayı dahi çiğneyerek gazetemiz HALKIN KURTULUŞU üzerindeki baskılarını

De.sa.7.sü.7'de

Bir yoldaşı daha kaybettik

Metin Yıldırımtürk (1944-1978)

Gaziosmanpaşa'daki evinde ölü olarak bulunan Metin Yıldırımtürk yoldaş 1944 yılında Kars'ta doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra çiftçilik yapan yoldaş 1970'de devrimci saf-

Dev.sa.7.sü.8'de

Metin yoldaşın anısına

Kendisini yakından tanıdığımız, mücadele arkadaşımız, proleter devrimci yoldaş Metin Yıldırımtürk, evinde ölü olarak bulundu.

O, genç bir devrimci köylü olarak katıldığı mücadelede, her zaman önde yürümüş, cesaret ve fedakarlıkta örnek olmuş bir militandı.

1971 devrimci hareketinin faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesi içinde yer almış, tutuklanmış, işkence görmüş ve zindanlarda yat-

Dev.sa.7.sü.6'da

YDGF Genel Başkanı Çetin Kaya:
TİKP şefleri Çin Setlerinin arkasına saklansalar da gerçekleri gizleyemeyecekler

Aydınlık gazetesi ve aynı grubun şefi D.Perinçek'in YDGF'yi ve devrimci gençliği hedef alan yayını üzerine bir açıklama yapan YDGF Genel Başkanı Çetin Kaya, bu tutumun kaynağını açıklamış ve Aydınlık şeflerinin karşı - devrimci propagandalarını protesto etmiştir. Çetin Kaya'nın basın açıklaması özetle şöyledir:

Dev.sa.7.sü.3'de

Aydınlık çetesine yeni bir ekmek kapısı çıktı

İstanbul Emniyet Müdürü Kozakçıoğlu açıkladı:
"Anarşistleri ihbar edene 50 bin lira mükafat!"

Açıklama yaparken

"Sayın muhbir vatandaşlara" yine mükafat verilecek

● **12 Mart günleri geri geliyor**

12 Mart günleri ihbarcılığın yeniden teşvik edilmesiyle de geri geliyor. İstanbul Emniyet Müdürü Hayri Kozakçıoğlu, polisin bütçesinde bir "ihbar fonu" ayrıldığını ve ihbarları doğru çıkan

De.sa.7.sü.5'de.

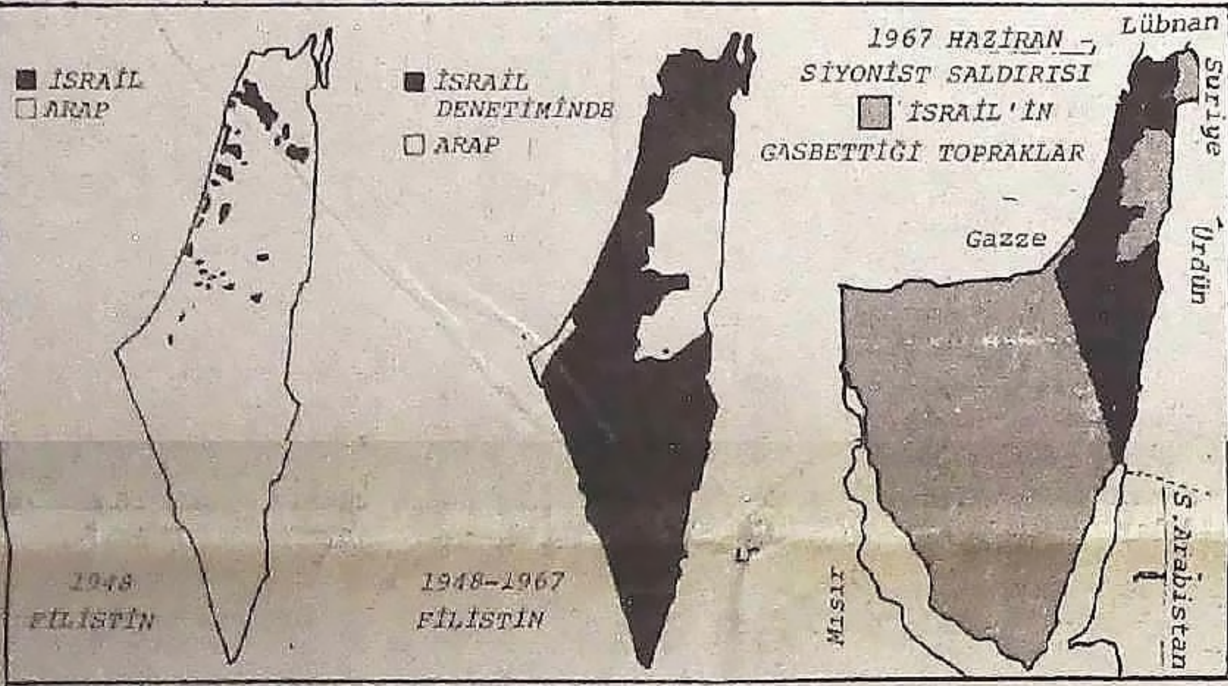
29 Kasım: Filistin Halkı ile Uluslararası Dayanışma Günü

Hiç bir güç Filistin halkının mücadelesini durduramaz

29 Kasım günü, bu yıl, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından "Filistin Halkı ile Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edildi. Bu 29 Kasım'da milyonlarca Filistinli anayurdundan uzaktadır. Irak'ta, Suriye'de, Lübnan'da Filistinliler çadırda doğup savaş alanlarında ölüyorlar. Filistin halkı, işgal altındaki topraklarına kavuşmak için can vere vere dostunu, düşmanından ayırt ediyor.

Filistin halkını anayurdundan sürüp atan İsrail saldırgan devletidir. İsrail saldırganları, Filistin ve Arap topraklarını kana buladılar. Amerikan emperyalistleri tarafından desteklenen siyonistler yeni ,yeni topraklar işgal ediyor,binlerce Filistinliyi daha evsiz,yurtsuz bırakıyorlar. Filistin halkının kurtuluş mücadelesi karşısında siyonist İsrail devleti, emperyalistlerin de desteğiyle şantaj, tehdit, yayılmaya başvuruyor.

Arap gericiliği Filistin halkının dostu mudur? Bugün Camp David'i sözde kabullenmeyen Ürdün faşist kralı Hüseyin, 1970'te Eylül ayında kaç bin Filistinli savaşçının kanına girdi. Bugün İsrail siyonizmine karşı bağırıp çağıran Suriye gericileri, dün 1975'te Tel Zaatar Kampında İsrail ve Lübnan ordularıyla birlikte kaç bin savunmasız Filistinliyi katlettiler? Ürdün kralcı faşist rejiminin ipleri Amerikan emperyalistlerinin elinde değil mi? Suriye gericiliğinin efendisi Sovyet sosyal-emperyalistleri değil mi?

Siyonistlerin gasbettiği Filistin ve Arap toprakları

FİLİSTİN HALKININ DÜŞMANLARI VE SAHTE DOSTLARI:

Amerikan emperyalizmi, İsrail siyonistlerinin baş destekçisidir. İsrail, Ortadoğu'da Amerikan hegemonyasının jandarmalığını yapmaktadır. Amerikan tekellerinin Başkanı Carter'ın sözleri niyetini açıkça belirtiyor: "Filistin Kurtuluş Örgütü ortadan kaldırılmalıdır. "Amerikan emperyalizmi, İsrail'e para, silah yağdırıyor. Diğer süper devlet Sovyet sosyal-emperyalistleri - nin planları da özünde Carter'ın niyetini içeriyor: Gayrimeşru İsrail devletinin tanınması ve Filistin sorununun iki süper devlet arasındaki ikili görüşmelerle sözde çözüme bağlanması! Amerikan emperyalizmi İsrail'e desteğinde yalnız değil. Her yıl binlerce Sovyet Yahudisi,Filistinli kanı akıtmak için İsrail siyonist ordusuna yeni askerler olarak katılıyorlar.

Begin ile Enver Sedat arasında imzalanan Camp David Anlaşması, bir defa daha Filistin halkının dostunu düşmanını açığa vurdu. Alkışçılar: Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere bütün batılı emperyalistler! Çin revizyonistleri! Arap gericiliğinin Amerikan emperyalizmine yakın bir bölümü! Sahte muhalefet: Rus emperyalistleri! Arap gericiliğinin Sovyet eğilimli bölümü!

29 Kasım'ı Filistin halkı ile dayanışma günü olarak kabul eden BM Genel Kurulunda Alman, Fransız, İngiliz vb. emperyalistler de var. Ama Mısır gericiliğini siyonistlerle anlaşma yapmaya zorlayan güçler arasında bunlar yok muydu? İsrail saldırganlarının cinayetlerini meşrulaştıran, işgal edilmiş toprakları Telaviv'e peşkeş çeken Mısır-İsrail anlaşması bunların da zorlamasıyla imzalanmadı mı?

Aynı BM Genel Kurulunda Çin revizyonistleri de var. Onlara göre Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'da da savunma halindedir. Tıpkı İsrail gibi. Bu nedenle Amerika artık statükocudur. Camp David Anlaşması da tamı tamına 'Üç Dünya Teorisi'nin istediği gibi statükoyu koruyan bir anlaşma oldu. İsrail, Filistin ve Arap topraklarını gasbetti. Milyonlarca Filistinliyi evsiz, barksız, odsuz odunsuz bıraktı.Şimdi bu statüko,yani oldubitti korunuyor."Üç Dünya' cephesinden Deng Siao-ping ' in sesi yükseldi: "Camp David Anlaşması olumludur". Hani 'Üç Dünyacı'lar siz, halkların kurtuluş mücadelesinin yanında idiniz? Camp David Anlaşması da, Filistin halkının kurtuluş mücadelesine mi hizmet ediyor? Deng Siao-ping'lerin düştüğü sınıf işbirliği, emperyalizm çukuru dipsizdir. Çin revizyonistleri, Dofar, Umman halkına yardımı keserek yola koyuldular. Faşist Şah'ı "ulusal bağımsızlıkçı" ilan ettiler. Bugün Filistin halkını katleden cellatların, cinayetlerini tescil ettirdikleri anlaşmayı alkışlıyorlar.

FİLİSTİN HALKININ GERÇEK DOSTLARI

Filistin halkının gerçek dostları, uluslararası proletarya ve ezilen halklardır. Sosyalist Arnavutluk halkıdır. Arnavutluk Emek Partisi Başkanı Enver Hoca yoldaş, 27 Ekim tarihinde, Filistin Kurtuluş Örgütü Yürütme Komitesi Başkanı Yaser Arafat'a yolladığı mektupta özetle şunları yazdı:

"Filistin halkının İsrail tarafından gasbedilen topraklarına geri dönme konusundaki meşru ulusal hakları inkar edildiği, İsrail askerleri bir santim dahi Arap toprağını işgal altında bulundurdukları sürece, bu bölgede barış olamaz.... Filistin halkının haklı davasını ve onların kahramanca mücadelesini kararlı bir şekilde desteklediğimizi belirtir, kardeş Filistin halkına, Arnavutluk halkının devrimci selamlarını, onlara duydukları yakınlık ve sevgiyi ve mutlaka zafere ulaşacaklarına olan kesin inançlarını bildirmenizi rica ederim."

HALKIMIZ, FİLİSTİN HALKININ YANINDADIR.

Özgürlüğe ve bağımsızlığa aşık bütün halklar gibi, Türkiye halkı da Filistin halkının, emperyalistlere ve siyonistlere karşı mücadelesinin yanındadır. Türkiyeli nice devrimci, siyonizme karşı mücadelede Filistinli kardeşlerinin yanı başında toprağa düştü. Nice Türkiyeli devrimci, Filistin halkının kararlı, yakınma bilmeyen, yiğit savaşçılarının mücadelesinden öğrendi. Halkımız, emperyalistlere, siyonistlere ve yandaşlarına karşı savaşan Filistin halkının her zaman yanında olacaktır.

İsrail devleti, ırkçı siyonist ideoloji ile beslendi. Siyonizm,emperyalistlerin sürekli desteğini sağladı. İsrail saldırgan devleti 1948'de, emperyalist tertipler sonucunda, Filistinlileri anayurtlarından sürerek kuruldu. Siyonizmin, gerici, ırkçı faşist yüzünü açığa çıkarmak, gayrimeşru İsrail devletinin halk düşmanı özünü bize daha iyi gösteriyor. Sayfanın diğer yazısında, siyonizmin kısa tarihsel gelişimini, doğduğu koşulları, emperyalistlerle işbirliğini inceleyen bir yazı yer almaktadır.

Zafer mutlaka Filistin halkının olacaktır. Buna inancımız tamdır.

İsrail: Emperyalizmin hizmetinde, saldırgan, gayrimeşru bir devlet

Siyonizm: Halkların düşmanı ırkçı bir teori

Filistin anayurdu, İsrail'in işgali altındadır. Yüzbinlerce Filistinlinin yaşadığı göçmen kampları, yıl geçmez ki İsrail askeri birlikleri tarafından saldırıya uğramasın. İsrail topları Şam ve Kahire'yi döver. Bombardıman uçakları Lübnan'da Filistinli göçmenleri katleder. Bütün bunların adı, İsrail yöneticilerince savunmadır. Emperyalist yalanlara bakılırsa, İsrail "çalışkan, çölü yeşerten küçük ve uygar" bir devlettir. Filistin ve Arap halkları ise onları denize dökmek isteyen, topraklarını gasbetmek isteyen vahşi, ilkel kavimler. Gerçekler bu mudur? Güney Afrika'da ırkçı faşist cinayetlere sözde de olsa karşı çıkılıyor. Ama iş, İsrail siyonizminin toplu kitle katliamlarına gelince burjuva yalan makinası gerçekleri tersyüz ediyor. İsrail, varlığını emperyalizmle işbirliğine borçlu değil midir? İsrail devletinin ırkçı teorisi siyonizm, emperyalizmin, faşizmin bir silahı olmamış mıdır? Siyonizm hangi tarihsel koşullarda ortaya çıktı? İsrail devleti nasıl kuruldu? Bu devlet demokratik midir? Siyonist katliamlar savunma mıdır?

SİYONİZM, YAHUDİ EMEKÇİLERİNİN ÇIKARLARINI SAVUNMAZ

Siyonizm, dünya üzerindeki Yahudilerin benimsediği bir ideoloji değildir. Yahudileri birbirine bağlayan, bir dinsel inanç ve bu inançtan kaynaklanan kültürel geleneklerdir. Stalin, bir Alman yahudisinin Alman halkına dahil olduğunu belirtmişti. Çeşitli ülkelerdeki Yahudilerin büyük çoğunluğu, kendini içinde yaşadığı halka ait olarak hisseder. Oysa Filistin anayurdu gasbedilerek kurulan İsrail'de ortak bir dil bile konuşulmamaktadır. Halk, iki bin yıl öncesinin İbranice dilini öğrenmeye zorlanmaktadır.

Yahudi sorunu karşısında siyonizmin tutumu ne olmuştur? Yahudilere, özellikle Avrupa'da yüzyıllar boyunca acımasız işkenceler yapıldı. Rus çarlarından Alman faşistlerine kadar gericiliğin en karanlık zulmü Yahudi katliamlarına girişti. Bu Yahudi düşmanlığına karşı en kararlı mücadele verenler devrimciler olmuştur. Hitler faşizmi, Yahudileri, halkın sefaletinin sorumlusu gibi gösterdi. Ezilenlerin kinini, sömürücü sınıflardan kaydırıp Yahudilere bindirmeye çalıştı. Buna karşı en tutarlı mücadeleyi komünistler verdiler. Siyonizmin siyasal belgesi olan Program'da şunlar yazılı idi: "Yahudi düşmanlığına karşı mücadele, Yahudi halk kitlelerine yardım etmez." Siyonistler de, faşistler gibi, Yahudilerle, onların birlikte yaşadıkları halklar arasındaki düşmanlıkları körüklediler. Çarlık Rusyası'nda halk düşmanı Kara Yüzler, Rusya Yahudileri arasında da kanlı katliamlar düzenlediler. Bolşevikler, Yahudiler de dahil, bütün emekçileri Çarlık zulmüne karşı ortak mücadeleye seferber ettiler. Siyonizmin kurucusu Herzl ise, Kara Yüzlerle bağlar kurdu. Bu kanlı çetenin örgütleyicisi Plevhe'yi "çok büyük bir adam" diye yüceltti.

Bütün bunların da gösterdiği gibi siyonizm, geçen yüzyıl sonunda burjuvazinin ortaya attığı gerici, ırkçı bir teoridir. Siyonistlerin amacı, Yahudi düşmanlarıyla birdir. İstedikleri, Yahudilerin hiçbir zaman, hiçbir koşulda içinde bulundukları halklarla birlikte yaşayamayacaklarını onlara kabul ettirmektir. Yahudiler, siyonistleri izleyip özel,saf bir Yahudi devleti kurmalıydılar. İşte İsrail devleti, bu amaçlar izlenerek yüzbinlerce Filistinlinin anayurtlarından sürülmesi pahasına kuruldu.

* SİYONİZM, YAHUDİLERİN HİÇBİR ZAMAN, HİÇBİR KOŞULDA İÇİNDE BULUNDULARI HALKLARLA BİRLİKTE YAŞAMAMALARI İÇİN UĞRAŞTI. SAF YAHUDİ DEVLETİNİ KURMAK İÇİN ÇARLIKLA, HİTLERLE İŞBİRLİĞİ YAPTI.
* İSRAİL BAŞBAKANI BEGİN: ELLERİNDE DEİR YASSİN KÖYLÜLERİNİN KANLARI VAR!
* EMPERYALİSTLER, SİYONİST IRKÇILARI, ARAP HALKLARININ KURTULUŞ MÜCADELESİ KARŞISINDA ÖNCÜ KARAKOL OLARAK KULLANDILAR

1948 Deir Yassin Katliamından sonra Begin, kanlı elleriyle siyonist sancağı öpüyor.

SİYONİZM, BURJUVAZİ VE HİTLER FAŞİZMİ İLE KOL KOLA

Siyonizmin kurucusu olarak bilinen Herzl,1897 'de İsviçre'de 1. Siyonistler Kongresini topladı. Bu kongre karşısında Yahudi inançlı çeşitli sınıfların tutumları farklı oldu. Fransa ve İngiltere'de büyük burjuvazi içinde pek çok Yahudi vardı. Rusya ve Doğu Avrupa'da Yahudi katliamlarından kaçan binlerce Yahudi göçmen ise evsiz, barksız Batı Avrupa ülkelerine sığınmışlardı. İngiltere ve Fransa burjuvazisiyle bütünleşmiş burjuva Yahudiler, buradaki kârlarından vazgeçemezlerdi. Herzl'in girişimlerine yalnızca Doğu Avrupa'dan göç etmiş mülksüz Yahudilerin Avrupa'dan uzaklaştırılması iiçin destek oldular. Siyonist emellerin, geniş destek bulması ise Hitler faşizminin altı milyon Yahudi'yi katletmesinden sonra mümkün oldu. "Bu düşmanlıktan ancak ayrı Yahudi devleti kurulursa kurtuluruz" diyen siyonizm, faşizmin kurban ettiği altı milyon Yahudiyi istismar etti.

Yahudilere karşı katliamlar niçin 19. yüzyılda arttı? Niçin siyonizm bu yüzyıl sonunda ortaya çıktı? Niçin Yahudiler bundan önceki yüzyıllar boyunca "kutsal topraklar"a geri dönmek için önemli adımlar atmadılar? Çünkü Yahudiler, Ortaçağ Avrupasında, feodal sistemde belli bir yere sahiplerdi. Kapitalizmin doğuşuna kadar Yahudiler, dolaşım ve ticaret alanında üstün yer tutuyorlardı. Krallar ve asiller tarafından korunuyorlardı. Kapitalizmin doğuşuyla Yahudiler, başlıca müşterileri krallar ve asiller olan tefeciler haline geldiler. Ancak bazı asiller, burjuvaziye dönüşerek tefeci boyunduruğunu da silkip attılar. Bunun üzerine bir bölüm Yahudi, ülke burjuvazisiyle bütünleşti. Önemli bir bölümü ise, çiftçi ve esnafı sömüren küçük tefecilere dönüştü. Doğu Avrupa'da kapitalizm daha geç gelişti. Burada da kapitalizmin gelişmesiyle aynı süreç izlendi. Kapitalizmin yıkıma uğrattığı esnaf ve çiftçiler, tefecilik yapan Yahudilere karşı düşmanlık beslediler. Burjuvazi, Yahudi düşmanlığını özellikle körükledi. İşte bu Yahudi düşmanlığı ile siyonizmin tarihe bakışları aynıdır. Her ikisi de ırkçıdır.Siyonizm ve Yahudi düşmanlığı, tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu reddederler. Her ikisi de burjuvazinin gerici teorileridir.

Filistin halkı, İngiliz emperyalistlerine karşı silahlı mücadelede:yıl 1936

SİYONİZM, ARAP HALKLARINA KARŞI EMPERYALİST SİLAH

Siyonizm, Yahudi düşmanlarıyla bu ortak amacında saf Yahudi devletini kurmak için gözlerini Filistin'e dikti. Yüzyıl başında Filistin, Osmanlı İmparatorluğuna dahildi ve milyonlarca Filistinli bu topraklarda yaşıyordu. Avrupa'nın en büyük tekelcilerinden olan Roçild, Filistin'in sömürgeleştirilmesinin baş destekçilerinden oldu. Birinci emperyalist savaştan sonra bu topraklar İngiliz emperyalistlerinin eline geçti. İngiliz hükümeti, 1922'de Balfur Deklarasyonu adı verilen bir kararla "Filistin'de Yahudi halk için bir ulusal yurt oluşturulması gerektiğini" kararlaştırdı. Siyonistler, Arap ülkelerinde emperyalist boyunduruğun kurulması için bir öncü müfreze görevini yükümlendiler. Emperyalistler, siyonist sömürgeyi, Arap halklarının kurtuluş mücadelesine karşı bir silah olarak kullandılar. Siyonizmin kurucusu Herzl, Avrupalı emperyalistlere şöyle güvence veriyordu: "Biz Filistin'de Avrupa hesabına Asya'ya karşı istihkam siperinin bir parçasını oluşturur, barbarlığa karşı kültürün öncü müfrezesi görevinini üstleniriz. "Siyonist silahlı birlikler İngiliz emperyalist ordusuyla birlikte Filistin halkını bastırmaya çalıştılar. İngiliz işgalcilerinin koruması altında siyonist sömürge sürekli genişledi. Siyonizm, Filistin'de nüfusun bütünüyle Yahudi olmasını istiyordu. Bu nedenle Filistin halkını bütünüyle yok etmek ve göçe zorlamak siyasetini izledi. 1918 yılında Filistin nüfusunun % 7'si Yahudi iken, 1948 yılında bu oran % 31'e varmıştı. Şimdiki Birleşmiş Milletler'in benzeri olan o dönemin Milletler Cemiyeti 1922'de bir karar aldı. Filistin, İngiltere sömürgesi olarak tanındı. Burada bir Yahudi devletinin kurulması ve bunu İngiltere'nin yürütmesi kararlaştırıldı. Filistin halkı 1929, 1933'te ayaklandı; 1936'da doğrudan doğruya İngiliz sömürgecilerine karşı başlayan büyük bir ayaklanma oldu.Üç yıl boyunca siyonist çeteler, emperyalizmin askeri olarak Filistin halkına karşı çarpıştılar.

İSRAİL YÖNETİMİ HİTLER'İN YARDAKÇISIDIR

Bugün siyonistler, Filistin halkının mücade-

İsrail saldırganları ile Filistin Kurtuluş Hareketi arasında ilk düzenli savaş, 21 Mart 1968 günü oldu. Zırhlı siyonist birlikler, hava kuvvetlerinin de desteğini alarak Ürdün ırmağının doğu yakasındaki El Kareme göçmen kampına saldırdılar. Gün boyu süren çarpışmaları, Filistin savaşçıları kazandılar. Zafer, Filistin ve Arap halkları tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Karame zaferini dile getiren bir Filistin marşını aşağıda veriyoruz.

KAZANDI FETİH.
DEVRİMİMİZ KAZANDI.
KAZANDI.
KAZANDI BİLEK,
TANKI UÇURAN BİLEK.
KANIMIZ AYNI KANDIR, EY KARAME
AYNI KANDIR, AYNI KANDIR.

...
ARAP YURDUNUN EN ÖNÜNDE,
HALK KURTULUŞ SAVAŞI İÇİN,
AYNI KANDIR, AYNI KANDIR.

...
TOPRAK ATEŞLER İÇİNDE,
DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ İŞTE ORADADIR,EY KARAME.
EL ELE, EY KARAME,
EL ELE EL ELE.
VE ALEVLER YAYILIYOR, EY KARAME.

...
YAYILIYOR YAYILIYOR.
EVRİMCİLERİN BİRLİĞİ ORADADIR İŞTE.
EDAYİLERİNKİ.

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

Şereflikoçhisar'dan bir devrimci:

"Devrimin, partinin çıkarlarından daha yüce bir şey olabilir mi?"

Halkın Birliği 16.sayısında 'Üç Dünya Teorisi'ni reddettiğini açıkladı; ama bunu yalnızca görünüşte yaptı. Çünkü, bu teoriden kaynaklanan veya son tahlilde bu teorinin siyasi sonuçlarıyla çakışan siyasi tespitlerini, sınıf uzlaşmacısı siyaset ve taktiklerine dokunmadı. 'Üç Dünya Teorisi'ni üstü kapalı olarak; faşizm, sosyo-ekonomik yapı, baş düşman, baş çelişme, ittifaklar anlayışlarıyla savundu. Çünkü 'Üç Dünya Teorisi'ni reddettikten sonra bu tespitlerine sızan veya doğrudan bu teoriden kaynaklanan yanları incelemeye gerek bile görmedi. Bütün siyasi tespitlerinin "kaya gibi durduğunu" ilan etti. İşte bu, devrime ve sınıfa karşı hiçbir sorumluluk taşımayan tavrını daha sonra Halkın Kurtuluşu düşmanlığı ile birleştirdi ve bu düşmanlığın temelinde oportünist görüşlerini sistemleştirdi.

GEÇMİŞİN TİCARETİ

Halkın Birliği geçmişin değerlendirilmesi konusunda da oportünist bir hat izledi. Onlar hiçbir dönem tutarlı bir tarzda geçmişi irdeleyip, gereken dersleri çıkarmadılar. Üstelik tekkeleri yıkılmaya yüz tutunca geçmişin bazı değerlerini yeniden gün ışığına çıkarıp savunmaya başladılar. Kısacası bugünden umudu kesince yeniden İ. Kaypakkaya ticaretine başladılar. Bu olguyu açıklamak için başka bir kelime bulunamaz; çünkü onlar başlangıçta İ. Kaypakkaya'nın tüm görüşlerini reddetmiş, onun "solcu", maceracı temeli ve siyasi taktikleri yerine sağcı ve revizyonist bir temel koymuşlardı. Halkın Birliği'nin İ. Kaypakkaya'nın düzeltmediği (!) görüşü kalmamıştı; ama yine de geçmişi ısıtıp tabandaki huzursuz insanlara satmak tek kurtuluş yolu idi.

Halkın Birliği, yayın hayatına başladığından 31. sayıya kadar gençlik ve örgütlenmesi konusunda hiç bir görüş ileri sürmemiştir. Ancak Halkın Kurtuluşu yolunda GENÇLİK dergisinin çok uzun bir süreden beri gençlik güçlerinin önüne doğru bir siyaset, taktik ve örgütlenme şeması sunmasından sonra ve hatta yurtsever ve devrimci gençliğin bütün ülke çapında gerçek mücadeleci örgütlerini yaratmasından sonra Halkın Birliği, Türkiye devriminin gençlik diye bir sorunu olduğunu farketmiş ve bazı görüşler ortaya atmıştır. Dikkatle incelendiğinde bu görüşlerin Halkın Kurtuluşu yolunda Gençlik dergisinin uzun süredir tek tek inşa ettiği görüşler olduğu anlaşılacaktır. Zaten bir çok kez Halkın Birliği bu görüşlerin doğru olduğunu savunmuştu. Ama iş pratiğe döküldüğünde Halkın Birliği yine grupçuluk ve bölücülükten başka bir şey yapmadı.

GENÇLİĞİN MERKEZİ ÖRGÜTLENMESİ NASIL SABOTE EDİLMEK İSTENDİ?

Örneğin benim de içinde bulunduğum Halkın Birliği taraftarlarının o dönemde Ankara halk gençliğinin merkezi örgütünün yaratılması çalışmasında yaptıklarımıza göz atıldığında bu bölücü tutum daha açık biçimde ortaya çıkacaktır. Ankara gençliğinin merkezi kitle örgütünü yaratmaya çalışırken biz grup olarak bu örgütlenme içinde yer alacağımızı ve gençlik güçlerinin birliği konusunda "ilkeli" bir mücadele yürüteceğimizi söylüyorduk. Elbetteki tabandaki birçok dürüst ve samimi Halkın Birliği taraftarı bu sözlere yürekten inanmıştı. Ama gelişmeler işin başka türlü olduğunu gösterdi. Halkın Birliği şefleri ortada hiçbir ciddi değişiklik yokken ani bir karar değişikliği yaptılar: "Yönetim kurullarında yer almayacaklarını ama dernek içinde kalacaklarını" söylüyorlardı. Bu karar sonucu inanmadığımız halde böyle bölücü bir tavrı biz de uyguladık. Ben bir süre için bunun Halkın Birliği'nin tabanındaki devrimcilerin Halkın Kurtuluşu'ndan etkilenmelerini engellemek için alınmış kurnazca bir karar olduğunu kavrayamadım. Benim gibi birçok devrimci insan da bu gerçeği bir süre göremedi. Daha sonra ise Halkın Birliği şefleri bu örgütleri "tekke" ilan ederek tabandaki devrimcileri bu örgütlerden geri çekti. İşte böylece bölücülüğün ve tekkeciliğin gerçek örneklerini verdi. Kendilerine bu örgütlenmelerin neden tekke olarak adlandırıldıkları sorulduğunda hiçbir cevap vermiyorlardı. Aslında tutum açıktı: "Halkın Birliği'nin çizgisini kabul edersen birliği, Halkın Kurtuluşu'nu savunuyorsan bölücülüğü temsil ediyorsun". Bir müddet sonra ise Halkın Birliği, doğmadan ölen sözde gençlik örgütleri yarattı. İşte bunlar gerçek tekkelerdi. Yönetim kurulu dahi oluşturamadıkları yerde dernek açmaya kalkıyorlardı.

İŞÇİ SINIFININ, EMEKÇİLERİN BİZDEN BEKLEDİĞİ

Bütün bu gelişmeler, Halkın Birliği'nin mantığını ve bölücü çizgisini bana da kavrattı. Çünkü Halkın Kurtuluşu'nun ortaya koyduğu siyasetin gençlik güçlerini birleştirmekteki başarısı, gençliğin görevleri ve mücadelesinin hedefleri konusunda çizilen berrak hat benim gibi nice devrimci-

Dev.sa.7.sü.5'de

Reyhanlı'dan on üç devrimci D. Halkın Birliği şeflerine cevap veriyor

Gazetemizin 130. sayısında Reyhanlı'dan Halkın Birliği tekkesinden ayrılarak proleter devrimci saflara katılan 13 devrimcinin özeleştirisini yayınlamıştık. Devrimci Halkın Birliği adlı dergi ise 45. sayısında 'Yalan ve Reklamcılık Bir Arada' başlığı ile yayınladığı yazıda diğer bir sürü yalan ve demagojinin yanı sıra bu özeleştirilerin 'sahte' olduğunu yazdı. Kendisine Devrimci Halkın Birliği adını takan tekkenin şefleri 'Halkın Kurtuluşu aksini iddia ediyorsa ispata davet ediyoruz' diye yüksek perdeden ve destursuz atmaktadırlar.

Biz sadece ibreti alem olsun diye gazetemizin 130. sayısında yayınladığımız ve D.Halkın Birliği adlı tekkenin şeflerinin 'sahte' olarak nitelendirdikleri özeleştiriye imza atan Reyhanlı'dan 15 devrimcinin isimlerini ve imzalarını kapsayan ve ortaklaşa kaleme aldıkları mektubun aşağıda fotokopisini basıyoruz.

Gazetemizin 130. sayısında yayınladığımız Reyhanlı'dan 13 devrimci, Devrimci Halkın Birliği tekkesinin yalan ve dedikoduları üzerine gazetemize ikinci bir mektup daha göndererek tekke şeflerine cevap vermişlerdir. 13 devrimcinin ortaklaşa kaleme aldıkları cevap yazısında şöyle denilmektedir:

"Devrimci Halkın Birliği şefleri oturup siyasi tezlerini gözden geçirecekleri yerde Halkın Birliği saflarını terkedip devrimci saflara katılan devrimcilere çeşitli iftiralar atmaya devam ediyorlar. Aslında onlara böyle bir cevap verme ihtiyacını duymuyorduk. Ama onlar kendi tekkelerini terkeden herkesi ya 'tüm sorumlulukları elinden alınmış bir sempatizan', ya 'içkici, kumarcı, hovarda' ya da 'pili bitmiş seyirci' olarak nitelendirmektedirler. Şimdi de buna bir yenisi daha eklendi: 'Yalan böyle bir şey yok!' Bu durum bizleri Devrimci Halkın Birliği şeflerine cevap vermeye zorladı.

Onlar, Reyhanlı'da bizi ispata zorladıklarını, ama bizim düzenlenen toplantıda özeleştiri yapan bir kişiyi dahi gösteremediğimizi söylüyorlar. Ama olay onların iddia ettikleri gibi değil, aşağıda anlattığımız gibi meydana gelmiştir.

Devrimci Halkın Birliği taraftarları 12 Ekim günü Reyhanlı'da bir Halk Gecesi düzenlediler. Böyle bir geceye ilçedeki Halkın Kurtuluşu taraftarı proleter devrimciler çağrılmadığı için biz de böyle bir toplantıya katılmadık. Gecede Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bulunmamasını fırsat bilen bir tekke şefi, proleter devrimci harekete olmadık küfürler savurmuş, Halkın Birliği'nden Halkın Kurtuluşu'na kimse geçmemiştir, geçtiğini iddia eden varsa onu kürsüye davet ediyorum' demiştir. Tabi ki salonda kimsenin bulunmamasından dolayı meydan yalancı pehlivanlara kalmıştır. Bir gece düzenleyeceksin, burada Halkın Kurtuluşu taraftarlarını ve devrimci hareket saflarına katılan bizleri bu geceye çağırmayacaksın, arkasından da yalancı pehlivanlar gibi ortada dolaşarak 'ispat edemediler' diyeceksin. Tam da tekke şeflerine yakışan bir burjuva politikacısı kafası...

Daha sonra tekke şeflerine neden Halkın Kurtuluşu taraftarlarının geceye çağrılmadıkları sorulduğunda, onlar büyük bir ikiyüzlülükle 'Halkın Kurtuluşu taraftarları yalanlarının açığa çıkacağından korktukları için geceye katılmadılar' diye propaganda yaptılar. Bu yalan ve ikiyüzlülüklerinin de ortaya çıkması üzerine bu kez de 'geceye çağrı yapacak adam bulamadık' demagoji ve yalanına sarıldılar.

Devrimci Halkın Birliği şefleri gazetelerine yazdıkları yalan ve demagoji dolu yazılarında, Halkın Kurtuluşu'nda çıkan özeleştirimizde 'D.Halkın Birliği saflarında hizip olduğu izlenimi yaratılmaya çalışılıyor' denilmektedir. Böyle bir şeyin olup olmadığı bizi hiç ilgilendirmez. Devrimci Halkın Birliği tekkesi ile Halkın Birliği tekkesi arasında zaten hiçbir farklılık yoktur. İkisi de bazı devrimcilerin PARTİ BAYRAĞI saflarında toplanmasını engelleyen iki küçük tekkedir. Bunun için yıkılmaları gerekmektedir ve yıkılacaklardır da.

Hem Devrimci Halkın Birliği'nin hem de Halkın Birliği'nin tekke şefleri devrimcilerin PARTİ BAYRAĞI saflarında birleşmelerini engelleyemeyecektir. Bizim buna olan inancımız tamdır."

İşte ispatı

Aşağıda adı ve imzaları bulunan biz (Halkın Birliği taraftarları olarak devrimci mücadele verirken bu siyasetin doğru olmadığına kanaat getirerek Halkın Kurtuluşu saflarında devrimci [illegible] var gördük.

Halil Vurur =
Ahmet Dolgun =
Bahri Kaylak =
Abdullah Hatem =
Esat Saygı =
Ahmet Tuno =

7-Cemal Yaycı =
8-Ahmet Kasap =
9-Güven Ağış =
10-Nurettin Tolu =
11-Hasan Yapıcı =
12-Bayram Kurma =
13-Remzi Özdemir =
14-Halil vurucu =
15-Yahya alver

Reyhanlı'dan 13 devrimcinin Halkın Kurtuluşu saflarına katılması üzerine kendisine Devrimci Halkın Birliği adını veren küçük tekkeci grubun şefleri, Halkın Kurtuluşu'nu 'ispata' davet ediyordu. Biz, Devrimci Halkın Birliği tekke şeflerinin bu isteklerini seve seve yerine getiriyoruz. Bunun için Reyhanlı'dan 15 devrimcinin isimlerini ve imzalarını taşıyan mektubun fotokopisini basıyoruz.

Fakat ümit ederiz ki dergilerini zamanında çıkarmaktan dahi aciz olan Devrimci Halkın Birliği tekkesinin şefleri ve onlarla aynı iplikten dokunmuş olan diğer tekkelerin şefleri bundan böyle yüksek perdeden atarak boylarından büyük işlere girişmezler.

Samsun'dan Kurtuluş saflarını terk eden on beş devrimci

Biz bir süredir Kurtuluş saflarında mücadele eden devrimcileriz. Bugün gelinen aşamada Türkiye devriminin önünde duran en büyük görevin proletarya partisini inşa görevine katılmak olduğunun bilincindeyiz.

Oysa Kurtuluş çizgisinin bütünüyle revizyonist kaynaklardan beslenmesinin yanı sıra şeflerin katı tekkeci tutumları bugün devrimcilerin bir parti çatısı altında birleşmesini engelleyen önemli nedenlerden biridir. Ama keskinleşen mücadele ve proletaryanın gerçek devrimci hareketinin güçlü darbeleri bütün tekkeleri yıkılmaya mahkum etmekte ve devrimcileri birleştirmektedir. Küçük-burjuva yapıları ile Kurtuluş'un şefleri de revizyonist bir siyasi hatla dürüst devrimcileri proleter devrimci hareketten uzak tuttu. Dolayısıyla bizler de uzun bir süre oportünist bir yol izledik. Ama içinde devrim ateşi yanan bütün insanlar eninde sonunda birleşik partinin, devrimci proletarya partisinin saflarında toplanacaklardır.

PARTİ BAYRAĞI'nın 6. sayısı da bizim bu oportünist çizgiden kurtulmamıza hizmet etti. Devrimci proletaryanın diğer revizyonist ve oportünist çizgilere olduğu kadar Kurtuluş'a yönelttiği eleştirilerde doğruların zafer kazanmasına hizmet etti.

KURTULUŞ dergisi –

1-Saçma sapan tezleri ile Sovyet sosyal-emperyalizminin gönüllü savunuculuğunu yaparak

2-Emperyalizme ilerici özellikler atfederek onun feodalizmi tasfiye ettiğini ve Türkiye'de yarı-feodal yapıyı reddederek,

3-Ekonomi ile siyaset arasındaki ilişkiyi doğru kavrayamayarak,

4-Faşist diktatörlüğün işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde bir baskı aygıtı olarak değil, hakim sınıfların bir kesiminin diğer kesimi üzerinde bir baskı aracı olduğunu getirerek; ayrıca hakim sınıflara onlarda olmayan nitelikleri atfetmek. Bu kesimleri 'anti-faşist', 'liberal' olarak nitelendirerek, revizyonist bir çizgi oluşturmuştur.

Kurtuluş şefleri, bu revizyonist siyasi çizgilerinden kaynaklanan aşırı tekkeci ve proletarya hareketine karşı düşmanca bir tutumun da sahibidirler. Onlar halk içinde kimseye demokrasi tanımama yanlısıdır. Güçlü oldukları her yerde hotzotçu tavırlarıyla herkesin üzerine tahakküm kurma hevesi içindedirler. Devrimcilere saldırı, kimseye söz hakkı tanımama bunların gündelik eylemidir.

Ama Marksizm- Leninizm ile revizyonizm arasındaki mücadele bir gün mutlaka herkesin doğruları görmesine hizmet edecektir. Bütün devrimci arkadaşları PARTİ BAYRAGININ Marksist çizgisi altında toplanmaya çağırıyoruz.

Ankara'dan bir devrimci

"Halkın Birliği sınıfın ve halkın mücadelesine hangi olumlu katkıyı yaptı?"

Ben bir süre gerici ve faşist düşünceleri benimsemiş olan bir kişiyim. Ancak daha sonraları bu ideolojiden koptum. Tunceli'de kaldığım sürece de devrimci fikirleri benimsedim. Bu sırada kısa bir süre için de olsa Halkın Birliği saflarında bulundum. Bu dönem boyunca bu çizgi benim siyasi gelişmeme hiçbir olumlu katkıda bulunmadı. Pratik içinde de işçi sınıfı ve halkın mücadelesine de hiçbir olumlu katkıda bulunmadı. Bütün yaptığı iş saflarında bulunan devrimcileri tekke ruhu ile eğitmek, devrimcilerin birliğini engellemek ve sonuçta sınıfın ve halkın mücadelesine zarar vermekten ibarettir.

Halkın Birliği'nin sınıfa yabancı siyasi çizgisi onun hâlâ esas olarak "Üç Dünya Teorisi"nden kaynaklanan ideolojik hattından ortaya çıkmaktadır. Halkın Birliği çok uzun bir süredir kendine tek görev olarak proleter devrimci harekete karşı düşmanlık gütmeyi ve bu düşmanlığı durmadan körüklemeyi almıştır. Bu amaçla proleter devrimci hareketi bir gün sağ oportünist ertesi gün 'sol' oportünist diye suçlamakta, proleter devrimci hareketin bütün halk gençliğini birleştirmeye ve mücadeleci bir gençlik hareketi yaratmaya çalışan doğru devrimci tutumuna 'tekkeci' diye kara çalmaktadır. Oysa hayat kimin tekkeci olduğunu göstermedi mi? Ortada birleşik ve etkin bir anti-emperyalist ve demokratik gençlik hareketi dururken yalnızca küçük-burjuva gurur ve bireyci düşünce sonucu üç-beş kişiyle kurulan dernekçikler gerçek tekkenin nasıl bir şey olduğunu herkese göstermiştir.

Tekkeci olan HALKIN BİRLİĞİ şefleridir. Yanlış bir siyasi ve ideolojik çizgiye sahip olan yine Halkın Birliği şefleridir. Bunun için ben PARTİ BAYRAĞI altına giriyorum ve bütün devrimcilere bu şanlı bayrağın altında toplanma çağrısını yapıyorum.

Kars-Susuz'dan D.Halkın Birliği saflarını terk eden dokuz devrimci

Bizler Susuz'dan D.Hal Birliği saflarını terkeden devrimcileriz. D. Halkın Birliği'nin oportünist-revizyonist "Üç Dünya Teorisi"nden kaynaklanan siyasi çizgisini terkediyoruz. Bu siyasi çizgi devrimimizin bütün temel meselelerinde oportünist bir hat çizmiştir. Faşizm, kapitalizmin Prusya yoluyla gelişimi ve ittifaklar konusu gibi sorunlarda getirdiği çözümler revizyonizmin cephaneliğinden çıkmıştır.

Oysa şimdi devrimci proletarya hareketi bir güneş gibi parlıyor. Bu nedenle Parti Bayrağının devrimci çizgisinde birleşiyoruz.

KAHROLSUN PARTİNİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER !
KAHROLSUN TEKKELER !
YAŞASIN DEVRİMCİ PROLETARYA HAREKETİ !
YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !

Ankara Anafartalar Lisesinden bir devrimci

«Halkın Birliği'nin siyasi çizgisi 'Üç Dünya Teorisi'nden kaynaklanıyor»

Ben Anafartalar Lisesinden bir devrimciyim. Kısa bir süre öncesine kadar Halkın Birliği saflarında mücadele etmekteydim. Ancak gün geçtikçe Halkın Birliği'nin bütün siyasi çizgisinin "Üç Dünya Teorisi"nden kaynaklandığını, bu teoriden kopamadığını, onunla iç içe birçok ortak noktaya sahip olduğunu gördüm. Bu doğruları görmemi Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı sağladı.

Halkın Birliği'nin sosyo-ekonomik yapı, baş düşman, baş ve temel çelişki, ittifaklar anlayışı, faşizm vb. tahlilleri, bu tahlillerden kaynaklanan siyasetleri ya doğrudan "Üç Dünya Teorisi"nden kaynaklanmıştır, ya da ister istemez bu siyasetler Halkın Birliği'ni "Üç Dünya Teorisi"ni savunanların yanına götürecektir. Oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin siyasi çizgisinde tali bir rol oynadığını ve bu konuda özeleştiri yaptıktan sonra bu teoriden tamamen koptuğunu iddia eden Halkın Birliği, gerçekte meseleye hiç de ciddi ve sorumlu bir biçimde bakmadığını göstermiştir. Bu andan sonra da karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi"ne hizmet ettiğini daha ne kadar gizleyebilecektir.

Marksizm-Leninizme, işçi sınıfına ve halka hizmet etmek istiyorsak, faşizme, sosyal-faşizme, oportünizme ve revizyonizme karşı en doğru ve tutarlı mücadeleyi veren, bu yolda en ufak taviz vermeden ilerleyen Halkın Kurtuluşu saflarında birleşelim.

Ankara-Lodumlu'dan YSE işçisi:

"Sınıfımız bölücülerden ve hizipçilerden hesap soracak"

1977 Mayısında proleter devrimci hareketi bölmek ve parçalamak amacıyla ortaya çıkan revizyonist hizipçilerle hareket eden bir işçiyim. Onların proleter devrimci hareketin güçlenmesini engellemek, parti inşasına karşı çıkmak, kendi revizyonist görüşlerini bütün harekete egemen kılmak istediklerini anlayamadım.

Uzun bir süre bizi proleter devrimci harekete düşmanlık temelinde eğitmelerinin özünde Marksizm-Leninizm düşmanlığı yattığını göremedim. Revizyonist "Üç Dünya Teorisi"ni reddettikleri halde gerçekte bu teorinin özünü hiçbir zaman kavrayamadıklarını geç anladım.

Revizyonist özlü bir hareket yalan ve demagoji ile nereye kadar gidebilirdi? Nitekim çok kısa bir süre içinde parçalandılar. Ahbap çavuşlar tek kesi birbiri ardına t... kişilik gruplar kalıncaya kadar bölündüler. Bazıları yeni birlikler kurup 'siyaset oluşturma grupları' oluşturdu. Bu ismi büyük

kendi küçük gruplarda Marksizmin düşmanlığı yapılıyordu. Eksiksiz bütün ustalara çamur atıyor, onların eserlerini reddediyorlardı. Hizibin karşı-devrimci yüzü proleter devrimciler tarafından açığa çıkarıldıktan sonra benim hizibe katılmamı sağlayanlarda artık 'olanlardan dersler çıkaracağız. Aynı hataların içine düşmeyeceğiz' yalanları ile çevrelerini korumaya, devrimcileri oyalamaya çalışıyorlardı. Ama yine proleter devrimci harekete karşı düşmanlık, birlik aleyhine sürekli bir propaganda faaliyetlerinin özünü teşkil ediyordu.

Hizip yıkılmıştır. Can çekişen kalıntılarının son çabaları da nafiledir. İşçi sınıfı, proletaryanın birleşik devrimci siyasi hareketini zaafa uğratan bölücülerden, hizipçilerden mutlaka hesap soracaktır.

Beton Boru Fabrikası işçileri faşist patrona ve faşist sendikaya boyun eğmediler. Haklarını direnerek aldılar. Çimse-İş'te örgütlendiler.

Gaziantep Yüksek İnşaat Beton Boru Fabrikası işçileri faşist patron Gün Sazak'a boyun eğmedi

Gaziantep Beton Boru Fabrikası işçileri faşist patron MHP'li Gün Sazak'ın toplu sözleşmede kazanılan hakları çiğnemesine karşı direnişe geçti. Tüm işçilerin katılmasıyla gerçekleştirilen direniş 31 gün sürdü.

İşçiler faşist Türk Yapı-İş'i işyerinden atarak Çimse - İş Sendikasında örgütlendiler.

İşçiler yaptıkları direniş sonunda faşist patrondan bir çok haklarını söke söke aldılar.

Gaziantep Yüksek İnşaat Beton Boru Fabrikasında çalışan işçiler faşist patron Gün Sazak'a karşı cesaretle direndiler. Patronun tayin ettiği faşist MİSK'i tanımayarak ÇİMSE-İŞ saflarında örgütlendiler. Proleter devrimci işçilerin de yer aldığı ÇİMSE-İŞ, imzalanan toplusözleşmenin, patron tarafından uygulanmaması üzerine, işçilerin de desteklediği direniş kararını alarak, toplusözleşmede kazanılan hakların çiğnenmesine karşı direnişe geçti. Tüm işçilerin katılımıyla gerçekleştirilen direniş 31 gün sürdü.

Gaziantep'te bulunan Yüksek İnşaat Beton Boru Fabrikasının patronu MHP Milletvekili Gün Sazak'tır. İşçilerin üzerine faşist çetelerini saldırtan Gün Sazak, bununla yetinmeyerek, işçilere sendika seçme hakkı tanımamaktadır. İşçileri, kendi seçtiği faşist MİSK'e boyun eğdirmek için sahte toplusözleşme imzalamaktan da geri kalmadı. MİSK'e bağlı Türk Yapı-İş Sendikası, patron Gün Sazak'la imzaladığı toplusözleşmede 75 kuruş gibi gülünç bir zam alarak işçileri aldatacağını zannetti. Faşist patron ve onun uşağı sendika, işçilerin başına diktikleri faşist ustabaşılar kanalıyla işçilere işkence etmekte, onları ağır şartlarda çalışmaya zorlamaktadır.

İşyerinde iş ve can güvenliği yoktur. İşçiler günde 15-16 saat çalıştırılıyor. Bu duruma karşı çıkan işçiler, patronun ve faşist sendikacıların tehditleriyle karşılaşıyor.

İŞÇİLER ÇİMSE-İŞ SAFLARINDA BİRLEŞİYOR

Yıllardır ağır iş koşulları ve faşist baskılar altında çalışan işçiler, tehditlerden de yılmadılar. İşçilerde uyanan sınıf bilinci, MİSK'e bağlı Türk Yapı-İş'in ve diğer faşist çetelerin baskısına karşın gelişti. Beton Boru Fabrikası işçileri, Çimento Fabrikasında örgütlü Çimse-İş'e yakın işçilerle ilişki kurarak mücadelelerini geliştirdiler. Devrimcilerin önderlik ederek geliştirmesini sağladıkları örgütlü güç, Çimse-İş'in yurtsever, devrimci yönetiminin desteğini sağladı. İşçilerin gelişen örgütlü mücadelesi karşısında saldırganlığını artıran faşist Türk Yapı-İş yöneticileri bir devrimci sendikacıyı kurşunladılar. Onların kurşunları karşısında bir adım bile gerilemeyi düşünmeyen işçiler, işyerindeki devrimci örgütlenme çalışmalarına daha çok hız kazandırarak, faşist Türk Yapı-İş'i işyerinden attılar.

Yüksek İnşaat Beton Boru Fabrikasında örgütlenen Çimse-İş, patronla imzaladığı toplusözleşmede, işçilerin haklarını kararlılıkla savundu. İşçiler açısından o güne dek elde edilemeyen birçok haklar elde etti.

TOPLUSÖZLEŞMEDE ELDE EDİLEN HAKLARIN UYGULANMASI İÇİN İŞÇİLER DİRENİŞE GEÇTİ

Faşist patron, Çimse-İş'le imzaladığı toplusözleşmeyi uygulamadı. Ücretlerin yükseltilmesi, ikramiyeler ve diğer sosyal haklar hakkında alınan kararlar çok defa patron tarafından çiğnendi. İşçilerin bu duruma karşı patrona yaptıkları uyarılar yarar sağlamadı. Beton Boru Fabrikasının işçileri, patronun tavrını, sendikaları olan Çimse-İş'e bildirerek, sorunu birlikte görüştüler. Direniş kararı alarak, direnişe geçtiler. Proleter devrimcilerin de yönetimde bulunduğu Çimse-İş Sendikası, ücretlerin yükseltilmesi, sosyal haklardan yararlanma talebiyle direnişe geçen işçilere mücadelede önderlik etti. 31 gün süren direniş, işyerinde bulunan 110 işçinin tamamının katılımıyla gerçekleşti.

Gaziantep Çimse-İş üyesi işçiler, faşist Gün Sazak'a ve hiçbir patrona boyun eğmeyecektir. Onlar, sendika ağalarına karşı verilen mücadeleyi, kapitalizme karşı mücadeleden ayırmayarak, bugün Gün Sazak'ın faşist sendikasına karşı nasıl mücadele verdilerse, kapitalist sömürüye karşı daha kararlı mücadele verecektir.

Beton Boru Fabrikası işçileri teoriyi öğrenmeye önem veriyorlar.

OECD RAPORUNA GÖRE İŞÇİ ÜCRETLERİ ALTI AYDA YARIYA İNDİ

CHP'nin vaatleri ve "Toplumsal Anlaşma" işçilere açlık ve yoksulluktan başka ne getirdi?

• Son altı ayda fiyatlar % 60, ücretler % 7 arttı. Son birkaç ayda görünür ücretler dahi düştü

• CHP yöneticileri «ücretlerin dondurulması yoktur» diyorlardı? Gerçekte işçi ücretleri yarı yarıya düşmüştür.

• Reformist palavralar, işçilerin aşından, bezinden, tuzundan çalmaya yaradı. Emperyalistlerin, egemen sınıfların küpünü doldurdu.

Bu yıl mart-eylül ayları arasında fiyat artışları ortalama yüzde 60 oldu. İktisadi İşbirliği ve Kalkınma Örgütü (OECD) dünyadaki fiyat artışlarını inceleyen bir rapor yayınladı. Bu rapora göre, Türkiye fiyat artışında birinci sıradadır. Altı ay içinde fiyatlar % 60 arttı. İşçi ücretleri ise yalnızca % 7 artış gösterdi. Mart 1978'de yüz lira ücret alan bir işçi şimdi 107 lira alıyor. Mart ayında yüz liraya satın alabildiği malların fiyatı ise şimdi 160 lira oldu.

Son birkaç ay içinde ise, işçilerin eline geçen para artmak şöyle dursun, azaldı. ANKA ajansının haberine göre 4,5 milyon sigortalı emekçinin ücreti son birkaç ay içinde brüt, görünür rakam olarak da azaldı.

Son aylarda toplusözleşmelerin çoğunluğu "Toplumsal Anlaşma" doğrultusunda yapıldı. CHP hükümeti ile Türk-İş'in sendika ağaları, yaz başında imzaladıkları bu "anlaşma" ile işçi sınıfının bütün kazanılmış haklarının gasbedecek bir adım attılar. Halkın Kurtuluşu, bu ihanet belgesinin işçi düşmanı yüzünü, o günlerde defalarca vurguladı. CHP yöneticileri ise o günlerde neler söylemediler ki! Türk-İş'in faşist ve reformist sendika ağalarıyla birlikte Ecevit, işçi haklarına saldırırken neler vaat ediyordu?

CHP'li bakanlar ve Türk-İş yöneticileri "ücretlerin dondurulması diye bir şey yoktur" diyorlardı. Gerçek nedir? Altı ay öncesine göre, bugün işçilerin satın alabileceği mallar yarı yarıya azalmıştır.

Ecevit ve CHP'li bakanlar, toplumsal ihanet anlaşmasına koydukları bir madde ile "ücretler 1976 düzeyinde dondurulacak" diyorlardı. Gerçek nedir? Bırakın 1976'yı, altı ay öncesine göre dahi ücretler yarı yarıya düştü.

Ecevit ve Türk-İş'in sendika ağaları, ücretlerin dondurulmasına karşı mücadele çağrısı yapan proleter devrimcileri "fırsatçılık"la suçladılar. Kendilerinin işçi haklarının "gerçek savunucuları" olduklarını söylediler. Gerçek nedir? İşçi hakları gasbedildi. Birkaç ay geçmeden işçi ücretleri yarı yarıya düştü. Görünür ücretler dahi, son aylarda düşmeye başladı.

Ecevit ve CHP'li bakanlar "ülke ekonomisi" için işçilerin de "kendilerine düşen fedakarlığı yapacaklarını" söylediler. Bunu, Türk-İş ve DİSK'in sendika ağalarına tescil ettirdiler. Sonuç ne oldu? 4,5 milyon sigortalı emekçinin görünür ücreti dahi düştü. Ama komprador burjuvazinin ve emperyalistlerin kârları daha da arttı.

CHP yöneticileri, toplumsal ihanet anlaşmasını süslü laflarla dayattılar. Oysa gerçekler neyi gösteriyor? Bu anlaşma, sömürücü egemen sınıfların, işçilerin ekmeğine, haklarına uzanan yeni bir oyunudur. Reformist palavralar, işçilerin aşından, tuzundan, bezinden çalmaya yaradı. Emperyalistlerin, egemen sınıfların küpünü doldurdu. Sonuç nedir? Milyonlarca emekçi için açlık ve yoksulluğun artışı! Patronlar için kârlarının artışı!

Son altı ay içinde işçi ücretlerinin yarı yarıya düşmesi, reformizme karşı mücadele edilmeden faşizme karşı mücadele edilmeyeceğini bir daha gösteriyor. CHP yönetimi ve yardıkçısı her türden sendika ağası, sömürü ve zulüm düzeninin sürdürücülüğünden başka şey yapmadılar.

Hayat her gün reformistleri ve bütün sendika ağalarını bir bir yalanlamakta, onların gerçek yüzlerini açığa çıkarmaktadır.

İYDGD Emekçi Gençlik Bürosu üyesi beş devrimci grev destekliyorlar diye tutuklandı

İstanbul Rami'de Bağımsız Hür Lastik-İş Sendikasına bağlı Aksan Polimer Düğme Fabrikası işçilerinin bir süre önce başlattıkları grevi destekleyen İYDGD Emekçi Gençlik Bürosu üyesi 5 devrimci genç, 2 sendikacı ile birlikte tutuklanmıştır. Yasal grevlerini sürdüren işçilerin üzerine 15 Kasım günü patronun isteği ile saldıran polisler, 20 işçi ve 5 İYDGD üyesini gözaltına almıştır. Eyüp Mahkemesi, gözaltına alınan işçi ve devrimci gençleri serbest bırakmasına rağmen, savcının isteği üzerine başka bir mahkeme tarafından tutuklanmışlardır. Savcının, devrimci öğrencileri tutuklatmak için aşırı bir çaba içinde olduğu ve patronla yakın ilişkiler kurduğu belirtilmektedir.

BİR KOMPRADORUN İTİRAFLARI

Koç: "Beş bin işçi çıkarttık, bu rakam artacaktır"

Rahmi Koç, Vehbi Koç'un oğludur. Komprador burjuvazinin elebaşlarından Koç Holding yöneticisidir. Rahmi Koç, Amerikan tekellerinin sözcüsü Institutional Investor adlı bir dergiye yaptığı açıklamada şunları söylüyor: "Şimdiye kadar beş bin işçi çıkarttık. Eğer darboğazdan çıkamazsak bu rakam artacaktır". Daha sonra şunları ekliyor: "Hammadde darboğazı açısından yılbaşından ötesini göremiyorum".

Bütün bu sözler, komprador burjuvazinin açık itiraflarıdır. Koç, bunalımı gizlemiyor. Bunalımın yükünün işçi sınıfına bindirildiğini açıkça itiraf ediyor. Koç, üretimin düştüğünü, sonuçta beş bin işçi çıkarttığını soğukkanlılıkla söylüyor. En geç yılbaşından sonra toplu işçi çıkartmaların hızla artacağını da belirtiyor.

Rahmi Koç daha sonra şunları da ekliyor: "Türk lirası yurt içinde ve dışında serbest bırakılmalıdır. Uluslararası Para Fonu(IMF)'da bu yönde baskı yapmaktadır". İşte yeni itiraflar! IMF, emperyalizmin bunalımını iyice emekçi halkımıza bindirmek için bugünkü devalüasyonları dahi yetersiz buluyor. Koç da emperyalist uşağı niteliğini bir daha belirtiyor. Ona göre, paranın değeri çok büyük oranda ve sık sık düşürülmelidir. Öyle ki komprador burjuvazi, yüksek fiyat artışlarıyla bunalımın yükünü, halkın iki büklüm beline iyice bindirsin. Bunun yanında Rahmi Koç, işçi sınıfına karşı diğer tehdit silahını da gösteriyor: İşsizlik!

Koç'un itirafları açık: "Ya çok daha fazla fiyat artışları ve daha fazla kâr; ya da binlerce işçi daha sokağa atılır! Zaten şimdiye kadar beş bin işçiyi işsiz bırakmışım!"

Bu komprador, emperyalistlere yamaklık yaparken işçi sınıfının gücünü görmezden gelmiş. Sen Rahmi Koç! Hele bir baban Vehbi Koç'a 1969 Demirdöküm direnişini sor. Hele işçilerin çoluk çocuğunun toplum polislerine o direnişte verdiği dersleri bir sor. Bunları baban iyi bilir. 15-16 Haziranı da sor. Sen binlerce işçi ailesini daha ekmeksiz susuz bırakacağını söylüyorsun. Kârına kâr katmak için. Sen, işçi sınıfı karşısında bütün kompradorların yaptığı gibi efendin emperyalistlere gidiyorsun. Uydurduğun bütün bahaneler bir yana, sen sömürü düzenini sürdürmek için hem işsizlik, hem açlık tehdidini savuruyorsun.

İşçi sınıfı binlerce kardeşinin, senin Paris'te yediğin öğle yemekleri uğruna işten atılmasına sessiz kalır mı? İtirafların, senin işçi ve halk düşmanı yüzünü iyice göstermiştir. İşçi sınıfı, senin gibilerin ve efendilerinin sömürü ve zulüm düzenini yıkacaktır.

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

FRANSA

Fransa'da işsizlik, giderek büyümekte ve işçi sınıfının daha iyi yaşama ve çalışma koşulları için yürüttüğü mücadele giderek yükselmekte ve yaygınlaşmaktadır.

Bugün Fransa'daki toplam işsiz sayısının 2 milyon kişiye yaklaştığı bildirilmektedir.

İşsizliğin giderek büyümesi karşısında geçtiğimiz hafta Fransa'da bazı sendikaların çağrısı üzerine binlerce işçi büyük bir gösteri yaptı. Cean'da yapılan gösteride polisle gösterici işçiler arasında çatışma çıktı. Gösterinin yapıldığı gün şehrin üç giriş merkezi tutuldu. Polisle gösterici işçiler arasında çıkan çatışmada beş işçinin yaralandığı bildirilmektedir.

Öte yandan gene geçtiğimiz hafta ortalarında Fransa'da Elektrik Kurumunda ve Posta İdaresinde çalışan işçiler de direnişe geçmişlerdir. Devlet Demiryollarındaki grevler de devam etmektedir. Ayrıca benzin istasyonları, satışlarını durdurmuştur.

Fransız hükümetinin grev ve direnişleri kırma çabası işçi sınıfını mücadeleden döndürememektedir.

HİNDİSTAN

Geçtiğimiz hafta ortalarında Hindistan, son birkaç yılın en büyük işçi gösterisine sahne olmuştur.

Hindistan hükümetinin işçi sınıfının yoğun olarak çalıştığı metal, elektrik, taşımacılık vb. gibi işkollarında grev hakkını yasaklamaya çalışan bir yasa tasarısı hazırlaması üzerine 21 Kasım günü başkentteki parlamento binası önünde toplanan 100 bin işçi, hükümetin işçi sınıfı aleyhine yoğunlaşan politikasını ve uygulamalarını protesto etmiş, büyük bir gösteri yapmıştır.

Gösterici işçiler, grev ve örgütlenme hakkını kısıtlayan her tutumu anında boşa çıkaracaklarını haykırmışlardır.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

İSTANBUL

İSTANBUL Hacı Şakir Sabun Fabrikasında devrimci sendika muhalefeti gelişiyor. Son yapılan temsilci seçimlerini 6 devrimci aday kazandı. Patronun sömürü ve baskısına karşı mücadele eden işçiler, aynı zamanda işçi sınıfına karşı patrondan yana olan gerici sendikacılığa karşı devrimci sendika muhalefeti yolunda çalışmaktan bir an bile geri kalmadılar. Onların bu mücadelesine önderlik eden proleter devrimci işçiler, kapitalist sömürüye ve Gıda-İş'in revizyonist yönetimine karşı işçi sınıfının çıkarlarını savunarak bu doğrultuda faaliyet yürüttüler. Bu mücadelenin sadece işyerindeki patrona ve sendika ağasına karşı yeterli olamayacağını kavradılar. Her türden sendika ağalığına karşı sınıf sendikacılığının propagandasına önem verdiler. Hacı Şakir Sabun Fabrikası'nda çalışan işçiler, gazetemize gönderdikleri mektupta sınıf sendikacılığı ve işçi sınıfının kurtuluşu hakkında sahip oldukları görüşü şöyle belirtiyorlar.

"Biz Gıda-İş üyesiyiz. Bu sendikanın yönetiminde bulunan revizyonistler, bizim çıkarlarımızı savunmuyor; aksine bizi sömürenlerin yanında yer alıyor. Gıda-İş'in genel kongresinde T"K"P ile TİKP'nin işçilere karşı olan hainlikle birleşmekten geri kalmadıklarını açıkça gördük. Bu hainler, bizi temsil edemezler. Onlar, birbirlerini sözde azılı düşman olarak ilan ediyorlar. Gerçekte ise patronlara uşaklık yarışı için işçilere karşı besledikleri düşmanlıkta birleşiyorlar. Biz, faşist, reformist, revizyonist sendika ağalarının bizim çıkarlarımızın düşmanları olduklarını bilerek, her türlü sendika ağalığına karşı mücadele etmekte kararlıyız. İşçi sınıfının tek kurtuluşunun parti bayrağı altında toplanarak, komprador burjuvazi ve toprak ağalığının egemenliğine karşı Ulusal Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizm yolunda savaşarak gerçekleşeceğine inanıyoruz."

LÜLEBURGAZ

LÜLEBURGAZ-HAVSA: Havsa asfalt yapım işinde çalışan işçi sayısı 29'dur. Bu işçiler her türlü sosyal güvenlikten yoksundur. İşçiler müteahhit kanalıyla işe alındığından, müteahhitler hiçbir yasal gerekçe dahi göstermeden işçi ücretlerinden kesinti yapmaktadır. Gazetemize yazdıkları mektupta işçiler durumlarını şöyle anlatıyorlar:

"Biz Maraş'tan gelerek burada asfalt işlerinde çalışmaya başladık. 8 saatlik işgünü bize uygulanmıyor. Sabah beşten akşam sekize kadar çalışıyoruz. Paranın sürekli değer kaybettiği, pahalılığın her gün arttığı bugünkü ortamda aldığımız ücret günlük yiyeceğimize dahi yetmiyor. Buna karşın, 4 bin lira olan aylık ücretimizden 500 lirası müteahhit tarafından kesiliyor. Kesilen paralar sözde işin tamamı bittikten sonra bize ödenecekmiş. Gerçekte ise, müteahhit bizi işe bağlamak, ağır çalışma koşulları yüzünden işten ayrılmaları önlemek, kendisine kâr sağlayan yeni işlere girişmek için her ay 500 liramıza el koyuyor.

Bugün, seçimlerden önce emekçilere "insanca yaşam" vaat eden CHP hükümeti işbaşındadır. Biz seçimlerden önce CHP'nin yaydığı reformist görüşlerin etkisi altındaydık. Bugün gerçekleri somut olarak görüyoruz. CHP'nin bizim gibi işçileri değil, egemen sınıfları koruduğunu, reformizmin bizi kurtaramayacağını kavrıyoruz. Bizim kurtuluşumuz, reformist hükümetin işbaşında olmasıyla değil, devrimci işçi-köylü iktidarıyla gerçekleşecektir."

GAZİANTEP

GAZİANTEP ÇİMSE-İŞ SENDİKASI yöneticilerinden Ziya Gökalp, Mevlut Posdemir, Mustafa Besleme, Temsilci Müslüm Akar, Şıho Diri, Baştemsilci Mustafa Bildirici ve Onur Kurulu Üyesi Ahmet Durgut, Devrimci Demir-İş Sendikasının kurulmasını selamlamakta ve gazetemize gönderdikleri mektupta şöyle demektedirler:

"Türkiye işçi sınıfının şimdiye kadar başına çöreklenen, faşist, revizyonist ve reformist sendika ağalarının karşısına, İşçiler Sendika Yönetimine şiarı temelinde bir kızıl güneş gibi doğan Devrimci Demir-İş'i candan selamlıyoruz. Metal işkolundaki işçi arkadaşların Devrimci Demir-İş'te birleşeceklerine inanıyoruz.

ZONGULDAK

ZONGULDAK-EREĞLİ Karayolu II. Kısım işçileri, 22-24 Ağustos tarihleri arasında üç gün süren başarılı bir direniş yapmışlardı. Bu direniş sonucunda müteahhit Mehmet Akdağ, işçilerin ekonomik ve sosyal talepleri ni kabullenmek zorunda kalmıştı. Ve bu talepler çerçevesinde işçi temsilcileri ve işveren temsilcisi arasında bir protokol imzalanmıştı.

Fakat patron Akdağ, bu protokolü yalnızca kağıtta bıraktı. Özellikle yiyecek ve giyecek konusunda hiçbir zaman anlaşmaya uymadı. Son olarak da ücretleri ödemeyince, işçiler iki aylık süreden sonra patronun anlaşmayı uygulamaması üzerine protokolün bozulduğunu ileterek yakacak, yatacak yer ve taşıt sorunlarını da içeren yeni bir protokol kabul edilene kadar direnişe devam edeceklerini belirttiler. Direnişe 12 işçi katıldı.

Direnişin 2. günü patron, direniş yerindeki dozeri almak istedi. İşçiler buna engel oldular. Bunun üzerine patron, direniş yerine polis gönderdi. Faşist polis, 13 kişiyi Kozlu Karakoluna götürdü. Ertesi gün olay Zonguldak II. Şube Komiserliğine ve savcılığa intikal ettirildi. Kozlu Karakolunda ve II. Şubede işçi ve öğrencilere 30 saat işkence yapıldı. Sırtlarına, ayaklarına sopa ve coplarla vuruldu. Kafaları şiddetle duvarlara vuruldu. Saçları ve bıyıkları yolundu. Daha sonra savcılık tarafından suçsuz bulunan 13 kişi serbest bırakıldı.

Daha sonra patron tazminatlarını da ödemeyerek direnişçi işçileri işten attı.

Sosyal-emperyalist savaş filosunun "ziyareti" üzerine

Yürüyüş ve Kitle dergilerinin sosyal-emperyalizme uşaklık politikası

Sosyal-emperyalistlerin Karadeniz Savaş Filosuna bağlı iki savaş gemisi, Dzerjinsky ve Reşitlny dört gün boyunca İstanbul'da Dolmabahçe önlerinde demirledikten sonra 21 Kasım'da Karadeniz'e doğru yol aldılar.

NATO Genel Sekreteri J.Luns da Ankara'daki temaslarını tamamladıktan sonra ülkemizden ayrıldı.

Gazetemizin geçen sayısında alıntılarla da gösterdiğimiz gibi sosyal-emperyalistlerin Karadeniz Savaş Filosuna bağlı iki savaş gemisinin İstanbul Boğazına demir atması olayı ve başta ABD emperyalistleri olmak üzere batılı emperyalistlerle geliştirilen her türlü ekonomik, siyasi, diplomatik ve askeri bağımlılık ilişkileri bütün siyasi mihrakların ve onların paralelindeki yayın organlarının gerçek niteliklerini bir kez daha gözler önüne sermede bir ayraç oldu.

Bu yayın organlarının ve siyasi mihrakların bir bölümünün bu konudaki tavrına gazetemizin geçen sayısında yer vermiştik.

Fakat sosyal-emperyalist savaş filosunun İstanbul Boğazına demir atması olayı ile ilgili en ilginç yorumları filonun karasularımızı terk ettiği gün piyasaya çıkan, sosyal-faşist TİP'in yayın organı YÜRÜYÜŞ ile sosyal-faşist TSİP'in yayın organı olan KİTLE dergileri yaptılar.

21 Kasım 1978 tarihli YÜRÜYÜŞ dergisi 'Sovyet Barış Elçileri Türkiyede' başlığı altında verdiği haber-yorumda 'Sovyet gemilerinin kırk yıldır ilk kez gelebilmesi son derece önemli bir olaydır', 'Sovyet savaş gemileri bu kez de iki ülke arasındaki ilişkilerin dostça sürmesi istemini göstermek için geldiler', 'Jerjinskiy ve Reşitelniy milyonlarca Sovyet insanının Türkiye halkına dostluk niyetlerini kıyılarımıza taşıyor' demekte ve şöyle devam etmektedir: '...en olumlusu, işbirliğinin ekonomik alandan politik alanlara yönelmesidir. 1972 tarihli iyi Komşuluk İlişkileri Deklarasyonu ve SSCB ile Türkiye arasındaki iyi komşuluk ilkelerine ilişkin olarak bu yılın haziran ayında imzalanan Siyasi Belge bunun en güzel kanıtıdır.'

2? Kasım tarihli KİTLE dergisi de başyazısında Lenin ve Stalin döneminin sosyalist Sovyetler Birliği ile bugünkü sosyal-emperyalist Rusya'yı ve onların dış politikalarını aynı kefeye koyarak 'Sovyet gemilerinin İstanbul'u ziyareti, yumuşama politikasının bir sonucudur. Nasıl diğer alanlardaki ilişkiler-yatırımlar, ticaret, kültür, sanat, spor vb. ilişkiler yumuşama ve karşılıklı dostluk ve işbirliğinin bir gereği olarak son zamanlarda bir gelişme gösteriyorsa Sovyet gemilerinin İstanbul'u ziyareti de askeri alandaki yumuşamanın bir sonucudur' demektedir. Sosyal-faşist KİTLE dergisi, Sovyet donanmasını 'Sovyet ülkesinin dış politikasının bir simgesi' olarak değerlendirmektedir.

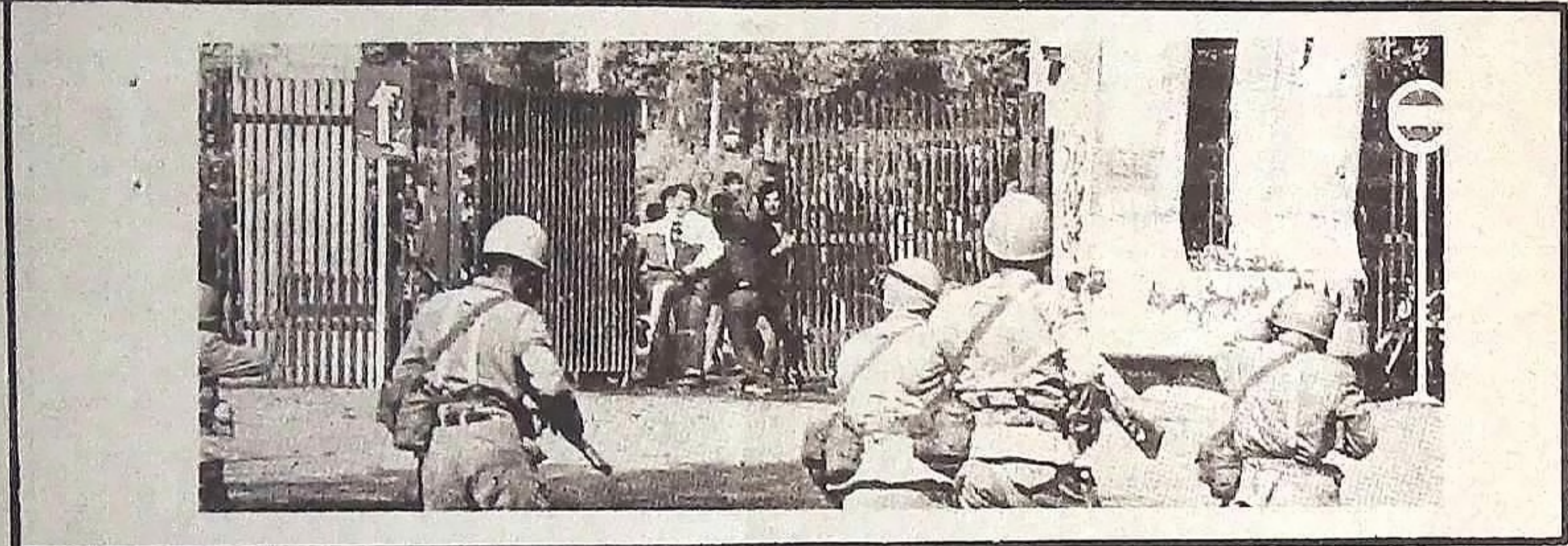
YÜRÜYÜŞ ve KİTLE dergilerinin sosyal-emperyalist savaş filosunun Türkiye limanlarına demir atması üzerine, attıkları sevinç çığlıkları onların sosyal-emperyalizmin uşaklığını yaptıklarını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

10 yıl önce Amerikan 6.Filosu Dolmabahçe önlerine ve İzmir Limanına demir attığı zaman devrimciler ve halk kitleleri emperyalizme karşı mücadele bayraklarını ülkenin dört bir tarafında yükseltirken, Amerikan emperyalizminin zincirli köpekleri 6.Filo'yu ve Amerikan emperyalistlerini protesto eden devrimciler üzerine saldırıyor, kanlı katliamlar düzenliyorlardı. Bugün de sosyal-emperyalist savaş filosunun limanlarımıza demir atması üzerine sosyal-emperyalistlerin köpekleri, T"K"P'lisinden, TİP'lisine kadar hepsi filoyu selamlama mitingleri yapıyor, YÜRÜYÜŞ ve KİTLE gibi sosyal-faşist dergiler Rus filosuna ve sosyal-emperyalistlere övgüler düzüyorlar.

Ülkemiz Amerikan emperyalizmine gerek ekonomik ve gerekse politik yönden daha da bağımlı hale geldikçe Amerikan emperyalistlerinin çanak yalayıcıları zevkten dört köşe oluyorlar. Sosyal-emperyalizmin işbirlikçileri ise en hızlı anti-emperyalist kesiliyorlar. Sosyal-emperyalizmin ülkemiz üzerindeki yayılması arttıkça da sosyal-faşistler sevinç çığlıkları atıyorlar. O zaman da faşist siyasi mihrakların dilinden anti-emperyalizm sloganları düşmüyor.

ZAFER İRAN HALKININDIR

İran halkı, faşist Şah rejimini devirmek için mücadeleye devam ediyor.

Geçtiğimiz hafta İran halkı faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelesinde 105 şehit daha verdi. Şiraz'da gösteri yapan halka ateş açan faşizmin resmi güçleri 105 emekçiyi katlettiler.

Bütün ezilen halklar, gerçek Marksist- Leninist partiler, ilerici, demokrat kişiler, bu mücadelesinde İran halkını destekliyor ve onun safında yer alıyor.

Bütün emperyalistler ve dünyanın her yerindeki gericiler de İran halkının karşısında, faşist Şah rejiminin yanında saf tutuyor ve onu destekliyor.

Amerikan emperyalizmi, İran Şahına açık destek gösterdi. Şahın, ayaklananların (yani halkın) üstesinden gelmesini diledi.

Alman emperyalistleri, Şaha desteklerini belirttiler.

Fransız emperyalistleri Şah'a destek vaadinde bulundular.

Çinli revizyonistlerinin başı Hua, halkla faşist Şah rejimi arasındaki mücadelenin en çok kızıştığı, yükseldiği bir dönemde, İran'a giderek faşist Şahla kadeh tokuşturdu. İçtikleri, İran halkının özgürlük uğruna döktüğü kanıydı.

Çinli revizyonistler böylece, ulusal ve sosyal kurtuluşa karşı olduklarını gösterdiler. Onlar da diğer emperyalistler gibi, halkların ulusal ve sosyal kurtuluşuna karşıdırlar.

Böylece kanıtlanmıştır ki, onlar da emperyalist bir politika izlemektedirler ve hararetle propagandasını yaptıkları "Üç Dünya Teorisi", karşı-devrimci, halklara emperyalistlere köleliği vaaz eden, Çin'in emperyalist emellerini gerçekleştirmek amacıyla ileri sürülen bir teoridir. Halkları aldatmak için ileri sürülmüş demagojik bir girişimdir.

Son olarak da, Sovyet sosyal-emperyalistleri de Şaha ve Şahın efendisi Amerikan emperyalistlerine "Şahı devirmeye çalışmıyoruz" diyerek, teminat verdiler. Destek sundular. İran halkının karşısında ve Şahın yanında olduklarını kanıtladılar.

Böylece, onların halkların doğal müttefiki pozlarında caka satarak gezmelerinin halkları aldatmak için bir demagoji olduğu, bir kere daha kanıtlandı.

Bütün bunlar, neyi göstermektedir?

Bu, gerek ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin, gerekse Çin sosyal-emperyalistlerinin ve diğer emperyalistlerin halkların değil, her ülkedeki gerici hakim sınıfların dostu olduğunu göstermektedir.

İran halkı, faşist Şah rejimi ile birlikte, onu destekleyen bütün emperyalist ve gericileri de altedecektir.

Zafer İran halkınındır.

DEVRİMCİ PROLETARYANIN MÜCADELE PLATFORMU'ndan

Ekonomik, askeri diplomatik, siyasi hangi alanda olursa olsun emperyalistlerle (ve sosyal-emperyalistlerle) imzalanmış olan kölelik anlaşmaları ve onlara verilmiş bütün imtiyazlar kaldırılacak, ülkemiz toprakları üzerinde tek bir emperyalist askeri birlik ve üs bırakılmayacaktır.

Ekonomi, işçi ve köylülerin yararına yeniden örgütlenecek ve dış ticaret, bankacılık yeni demokratik devlet tekeli altına alınacaktır. Emperyalist devletlere olan bütün borçlar iptal edilecek, emperyalistlere ve komprador tekelci burjuvaziye ait bütün banka ve sanayi işletmeleri ile her türlü mala demokratik halk diktatörlüğü tarafından el konacaktır. El konulan büyük işletmeler, sosyalist ekonominin ilk dayanak noktaları haline getirilecektir.

RUS SAVAŞ GEMİLERİNİN ARDINDAN

Bir ABD savaş gemisi İzmir Limanına demir attı

CHP hükümetinin dış politikası: Bütün emperyalistlere mavi boncuk dağıtmak ve iki süper devlet arasında cambazlık yapmak

Halkın mücadelesi sonunda 10 yıldan bu yana Amerikan 6. Filosu limanlarımıza gelmiyordu. CHP hükümeti bir ABD savaş gemisini İzmir'e çağırmakla 6. Filo'nun yeniden gelmesi için yolu açmak istemektedir.

Sosyal-emperyalistlere ait iki savaş gemisinin İstanbul'dan ayrılmasından bir gün sonra, 21 Kasım günü ABD Deniz Kuvvetlerine ait bir savaş gemisi Türkiye'ye gelerek İzmir Limanına demir atmış ve 25 Kasım'a kadar Türkiye'de kalmıştır.

Amerikan emperyalistlerinin savaş filosu 6. Filo'nun yükselen gençlik ve halk hareketi ile Türkiye karasularından defedilmesinden 10 yıl sonra sosyal-emperyalist savaş filosu gelip İstanbul Boğazına demir atıyor ve dört gün kalıyor, arkasından hemen bir gün sonra ABD Deniz Kuvvetlerine ait bir savaş gemisi İzmir Limanında boy gösteriyor! göstermelik olarak kapatıldığı açıklanan ABD üsleri yeniden "hizmete" açılıyor, batılı emperyalistlerin kredi kurumu olan IMF'nin bütün direktifleri bir bir yerine getiriliyor; üç-beş kuruş borç almak için bütün emperyalistlerin ve emperyalist kredi kurumlarının önünde takla atılıyor; Türkiye, emperyalizmin kollarına daha çok teslim ediliyor; Amerikan emperyalistlerinin ve Ortak Pazar üyesi emperyalistlerin sermaye ihracı günden güne artıyor, sosyal-emperyalistlerin yatırım ve kredileri günden güne fazlalaşıyor, sosyal-emperyalistlerle siyasi belgeler imzalanıyor ve askeri ilişkiler geliştiriliyor...

Bütün bunlar CHP reformist hükümeti döneminde yapılıyor. Adı da 'onurlu dış politika" oluyor. Buna ancak kargalar inanır. CHP reformist hükümeti "onurlu bir dış politika" değil, emperyalistlerin ve egemen sınıfların koltuk değneği olarak ABD emperyalistlerinin ülkemizdeki ekonomik, askeri ve siyasi hegemonyasını artıracak bir politika izlemektedir ve bu arada da sosyal-emperyalistlerin her alandaki yayılmasına hizmet etmektedir.

CHP iktidar olduğu zaman izleyeceği politikanın halkçı bir politika olduğunu söylüyordu. Emekçi halk kitleleri ekonomik, askeri, diplomatik, siyasi hangi alanda olursa olsun emperyalistlerle ve sosyal-emperyalistlerle imzalanmış bulunan bütün kölelik anlaşmalarının ve onlara verilmiş bütün imtiyazların kaldırılmasını, ülkemiz toprakları üzerinde bir tek askeri birlik ve üs bırakılmamasını, emperyalist devletlere ait bütün borçların iptal edilmesini ve emperyalistlere ve komprador burjuvaziye ait bütün işletmelere el konulmasını istemektedir. CHP reformistleri bugün bu politikayı mı izlemektedir? Onlar tam tersine egemen sınıfların emperyalizme daha çok bağlanmak politikasının sadık izleyicileridir.

Bu politikanın faşist MC Hükümetinin izlediği politikadan ne farkı vardır?

Bugün İzmir Limanına demirleyen ABD Deniz Kuvvetlerine ait savaş gemisi yarın 6. Filo'nun yeniden İstanbul önlerine ayak basmasının ön işaretidir. Egemen sınıflar ve onların koltuk değneği CHP reformist iktidarı, bir ABD savaş gemisini İzmir Limanına çağırmakla, 6. Filo'nun yeniden gelmesi için yolu açmak istemektedir.

Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, bütün emperyalistler eninde sonunda defolup gideceklerdir.

NİĞDE CEZAEVİ'NDEN 303 TUTUKLU VE HÜKÜMLÜ :

"Savaş gemilerinin limanlarımızda boy göstermesini şiddetle protesto ediyoruz"

Hakim sınıfların çıkarlarını savunan gerici Ecevit hükümeti, limanlarımızı Rus sosyal-emperyalistlerinin savaş gemilerine de açtı.

Türkiye halkı, ülkemiz üzerindeki emperyalist boyunduruğun ve Amerikan emperyalizminin hegemonyasının simgesi haline gelmiş olan 6. Filo'nun denizlerimizde gövde gösterisi yapmasına karşı yıllarca mücadele verdi. O, günümüzde bu mücadeleyi ülkemizdeki sosyal-emperyalist yayılmacılığın simgesi haline gelmiş bulunan Rus savaş gemilerini denizlerimizde gövde gösterisi yapmasına karşı verdiği mücadeleyle birleştirecek ve onu ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin bir parçası haline getirmeyi bilecektir.

Hakim sınıflar ve onların çıkarlarını savunan gerici Ecevit hükümeti, Rus sosyal-emperyalistlerinin savaş gemilerini limanlarımıza davet ederken gerçekte kapitalizmin derinleşen krizi ve ülkemizde yükselen devrim dalgasının karşısında emperyalist-revizyonist sistemle daha sıkı bir şekilde kaynaşma ve her türden gerici emperyalist güçlerin desteğiyle içine düştükleri ekonomik ve politik krizden kurtulma emellerini ifade etmişlerdir.

Bugünkü durumu belirleyen gerçek şudur: Bir yandan Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden proletarya ve halkı, diğer yandan komprador - feodal gerici hakim sınıflar ve onların yardakçılarıyla, iç gericilik uluslararası çaptaki dayanakları ve destekçileri her türden emperyalist ve sosyal-emperyalist güç. İşte bu yüzdendir ki, Türkiye'nin yiğit ve fedakar halkı her geçen gün daha fazla ayağa kalkar ve ulusal ve sosyal kurtuluş için mücadeleye atılırken, sözde kapanmış olan Amerikan üsleri faaliyetlerini açıktan sürdürmeye devam ediyor; Rus savaş gemileri limanlarımızda boy gösteriyor; Alman ve diğer Avrupa emperyalistlerinin ülkemiz gericiliğine kredi ve silah sevkiyatı hızlanıyor; ve kapitalist-emperyalist cephede yer alan, Çin gericileri Ortadoğu ve Balkanlarda nüfuz alanları elde etmeyi amaçlayan ziyaretleriyle kapılarımızı aşındırıyor.

Emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve tüm dünya gericiliği kendi aralarında dalaşırken devrim karşısında komprador-feodal gerici hakim sınıfların ve onların düzenlerini desteklemekten de geri durmamaktadırlar. Onlar ülkemizi ve dünyayı kimin daha fazla yağmalayacağından kaynaklanan it dalaşını her geçen gün daha topraklarımıza ve denizlerimize taşıyıp ve halkımızı emperya-

De.sa.7.sü.9'da

Lanet olsun halka ve gençliğe saldıranlara

20 Kasım günü binlerce emekçi ve devrimci genç üç gün önce faşistler tarafından Üsküdar'da öldürülen iki gencin cenazelerini morgtan almak için morgun önünde toplanırken polisin vahşi saldırısıyla karşılaştı. Halk ve gençler Sirkeci, Eminönü ve Köprü üstünde polis ve jandarmanın silahlı, coplu, dipçikli saldırısına saatlerce karşı koydular. Karşı yakaya geçmek için Karaköy'e gelen bir grup genç, burada da polisin hücumuna uğradı. Saldırıya uğrayanlar Suadiye vapuruna bindiler ve vapur Kadıköy iskelesine yanaşmak üzere olduğunda burada da gençlerin üzerine saldırmak üzere bekleyen çok sayıda polis ve jandarmanın olduğunu gördüler. Vapurdaki devrimciler ve halk can güvenlikleri için polisin işgale son vermesini ve saldırı tedbirlerinin kaldırılmasını istedi. Ama azgınca saldırıya hazırlanan polis bu istedği reddetti. Bunun üzerine devrimciler vapurdan inmediler. Vapur jandarma botları tarafından sarıldı ve bütün iskeleler polis tarafından tutuldu. Botlar vapuru kasıtlı olarak hiçbir iskeleye yanaştırmadılar. İki saat sonra ise Suadiye vapuru Karaköy iskelesine geri döndü. Burada polis ve mavi bereliler gözü dönmüşçesine halka ve devrimcilere saldırdı. 500'ü aşkın kişi küfürlerle, cop ve dipçik darbeleriyle göz altına alındı.

İşte günlerdir polisin, hükümet çevrelerinin ve gerici basının "devrimciler Suadiye vapurunu kaçırdı" yalanının içyüzü buydu. Liberal diye bilinen basın bile bu gerici çevrelerin yalanlarına itibar etti. Gazeteler 450 anarşist öğrenci tutuklandı, gemiye 250 bin liralık zarar verdiler diye bile yalanları peşi sıra yazdı. Oysa gözaltına alınan yüzlerce kişi içinden, mahkeme, polisin tertip ve tehditlerle bazı kişilerden aldığı yalan ifadeler sonucu ancak 16 kişiyi tutukladı. Bunlar da çoğunlukla işçi, memur ve ev kadınlarından oluşuyordu. Bilirkişi ise gemide tamamı polisin saldırısı sırasında meydana gelmiş 20 bin liralık hasar olduğu tespitini yaptı. Basın ve polis, gemide devrimcilerin halktan zorla para dahi topladığını, geminin silah tehdidiyle kaçırıldığını da iddia ettiler. Oysa gemi kaptanı ve yolcular bütün bu iftiraları da yalnızca birkaç saat sonra yalanladılar.

Gerçekte 20 Kasım olaylarını yaratan da büyüten de polistir, hükümettir; bunların, devrimci şehitlerin cenaze törenlerini engellemek için yaptıkları vahşice saldırıdır. Devrimciler sokak ortasında katledilirken kılı bile kıpırdamayan İçişleri Bakanı polisin yarattığı olayları geliştirmek ve saldırıyı bizzat yönetmek için Trabzon'daki valiler toplantısını yarıda kesmiş ve İstanbul'a gelmiştir. Bakan buradayken vapurdan çıkan gençler ve halk vahşice dövülmüş, işkence, polis otolarında ve emniyette de sürmüştür. Üstelik oğullarını, kızlarını, analarını, babalarını Emniyet Müdürlüğünde arayan insanlar da polisin zulmünden nasiplerini almışlardır. Polis tipe göre adam seçmiş ve tutuklamıştır. Ayrıca bazı söylentilere göre Emniyet Müdürlüğündeki fişlere göre vapurda bulunan insanlar seçilmiş ve aynı kişiler mahkemece tutuklanmışlardır.

Bütün bu olaylar gelişirken liberal diye tanınan gazeteler de dahil bütün basın, radyo ve televizyon olayları polis kaynaklı haberlere göre kamuoyuna yansıtmış, olayda taraf olan YDGF'nin hiçbir önemli açıklaması basında yer almamıştır.

20 Kasım olaylarını yaratan polis ve hükümet çok yönlü bir amaç gütmüşlerdir. Her şeyden önce "anarşi" edebiyatı ile halkın canı ve kanı pahasına elde ettiği demokratik hak ve özgürlükleri gasbetmek isteyen iktidar bu yolla daha büyük adımlar atmak istemiştir. Bu arada mavi bereliler, yeni polis kadroları ve bunlara sağlanan araç gereçlerle takviye edilen militarist güçlerin halkın üzerine yürümesi için takviye edildikleri bir kez daha ortaya çıkmıştır. 20 Kasım Suadiye vapur olayını "devrimcilerin vapur kaçırması" olarak gösteren hükümet, bu yolla devrimcileri kamuoyu önünde küçültme gayreti içine de girmiştir. Ama gerçekler, vapurun bizzat Ecevit'in, Özaydınlı'nın polisi, jandarması tarafından kaçırıldığını gözler önüne sermiştir. Eğer bugün anarşi sözcüğünün herkesin ağzına sakız olduğu şekliyle ele alırsak bu olayda da devlet anarşistin ta kendisidir. Kaçırmada, yol kesmede, dövmede, sövmede, hepsi devletin militarist güçlerinde istemediğiniz kadar bulunmaktadır.

Son olayla birlikte "Toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa" yeni kısıtlamalar getirmek isteyen hükümet, böylece bir fırsat daha yakaladığı inancı içine girmiştir. Bu kanunda yapılacak kısıtlamalarla halkın en doğal hakkı olan şehitlerinin cenazelerini törenle kaldırmasını da engellenmek istemektedir. Zaten emniyet müdürü olay öncesi ve sonrasında bu yönde kararları olduğuna dair açıklama da yapmıştır.

Kurşun, cop, dipçik ve panzer ve hücumbotlarla halkın ve gençliğin üzerine saldıran iktidarın güçleri, halkı ve gençliği yıldırmak amacındadır. Ama hevesleri kursaklarında kalacaktır. Faşist cinayet şebekelerinin peşinden koşmak yerine halka saldıranlar doğrudan doğruya faşizme hizmet etmektedirler. Lanet olsun halka ve gençliğe saldıranlara...

Malatya-Akçadağ Hançerli Köylüleri:

"Faşistler üç devrimci köylüyü öldürüp kaza süsü verdiler"

Trende kaza süsü verilerek faşistler tarafından öldürülen devrimci köylü Ali Aktaş ve kızı Özgül Aktaş

14 Ekim günü Adana'dan Malatya'ya gitmekte olan trende bulunan üç devrimci köylüyü, faşistler katletmiş, daha sonra da olaya kaza süsü vererek, köylülerimizin cesetlerini yakmışlardır. Öldürülen devrimcilerden Ali Aktaş Malatya'nın Akçadağ kazasının Hançerli Köyünün sayılan, sevilen bir devrimcisiydi. Gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nu biz köylülere ulaştırmak için her hafta hiç durmadan koşuştururdu. Faşistler tarafından öldürülen Özgül Aktaş ise Adana'da Denizli Mahallesinde Ortaokulda okuyan devrimci bir küçük kardeşimizdi. Özgül kardeşimiz, Ali Aktaş'ın kızıydı.Faşistlerin öldürdükleri üçüncü kişi ise köyümüzün ilerici insanlarından Mehmet Ağça idi. Faşist katiller, köyümüzün devrimci kişilerine saldırmak için uzun bir süredir hazırlık yapıyorlardı. 14 Ekim günü üç kardeşimizin Malatya'ya trenle gitmelerini fırsat bilerek kendilerini takip etmişler ve tren ıssız yerleri geçerken 5-6 kan emici cani,köylü kardeşlerimizi kompartımanlarında eterle bayılt mışlar, ve sonra da öldürmüşlerdir. Daha sonra da onları trenin tuvaletlerine taşıyarak üzerlerine benzin dökerek yakmışlardır.

Yetkililer olaya kaza süsü vermek için faşist canilere yardımcı olmuşlardır. Olaya el koyan Islahiye Savcısı, basına "kaza sonucu öldüler"diye açıklama yapmış, MHP'li Belediye Başkanı da cinayeti örtbas etmek için devrimci kardeşlerimizin cesetlerini alelacele gübre çuvallarına koyarak bir çukura gömmüştür. Savcı, Belediye Başkanı ve diğer yetkililerin olayı örtbas etme çabalarına rağmen biz Hançerli köylülerinin mücadelesi sonucu katliamdan 15 gün sonra olayın gerçek yüzü ortaya çıkarıldı. Tren temizlikçisi ve kondüktör olayın şahididir. Biz köylüler, devrimci kardeşlerimizin katlini ve olayın ardındaki gerçekleri öğrenince şehitlerimizi MHP'li Belediye Başkanının gömdüğü yerden alarak köyümüze getirdik. Daha sonra çevremizdeki on köyün katılmasıyla 2500 kişiyi aşan bir topluluk ile bir toplantı yapıp katliamı lanetledik.

Faşistler böyle katliamlarla bizi yıldıracaklarını zannediyorlarsa, yanılıyorlar. İki elimiz onların yakasındadır.

Gaziantep - Islahiye'den devrimciler:

"Üç Dünya'cı Kawa çetesi de TİKP'in izinde"

'Üç Dünyacı' karşı-devrimci bir çete olan Kawa grubu da kazamız Islahiye'de halka ve devrimcilere saldırmaktadır.Devrimci yazıları siliyorlar, afişleri yırtıyorlar ve önlerine gelen devrimci kişilere saldırıyorlar.

Son olarak Islahiye YDGD için bağış olarak kurban derilerini toplayan devrimcilere saldırdılar. Kurban derisi toplamak için köylere giden devrimcilerin önlerini kestiler. Bir öğretmen arkadaşımızı ölümle tehdit ettiler. Kazamızdaki akıl hocaları TİKP çetesi eriyip bitince, onların karşı-devrimci görevlerini bu yeni çete üstlendi. Tertipler hazırlamakta tıpkı onlar gibi hareket etmektedirler. Bunlar da yıkıldıkça saldırganlaşmaktadırlar.

Halktan tecrit olan bu çete, biz devrimcilerin halktan bağış olarak topladığımız çok sayıda deriyi de,derileri biriktirdiğimiz bir köyden tıpkı hırsızlar gibi yaşlı bir köylüyü kandırarak çaldılar. Ama onların bu karşı-devrimci faaliyetleri sonlarını daha da yaklaştırıyor.

Buca Cezaevinden 90 devrimci:

Adalet Bakanlığının genelgesi : Zindan zindan içinde

ZİNDANLAR BOŞALSIN

Buca Cezaevinden 90 devrimci tutuklu Adalet Bakanlığının cezaevleri ile ilgili yayınladığı genelgenin zindanlardaki baskıyı daha da artıracağını belirterek, bu son uygulamayı protesto etmişlerdir. Devrimci tutukluların ortaklaşa yayınladıkları bildiriyi özetleyerek veriyoruz.

"Barış, özgürlük, can güvenliği gibi halkımızın taleplerini, yerine getireceği iddiası ile hükümet olan CHP on aylık uygulamalarıyla vaatlerinin bir aldatmaca olduğunu kanıtlamıştır.

"Başta İnfaz Yasası olmak üzere bu aldatmacaların kofluğu kısa zamanda gözler önüne serildi. 65 bin tutuklu ve mahkum ve ilerici kamuoyu buna haklı bir tepki göstermiştir.

"11.8.1978 tarihli Adalet Bakanlığının genelgesi de bu sahtekarlığın bir örneğidir. Genelge cezaevlerindeki huzursuzluğu Adalet Bakanlığının bugüne kadar gösterdiği müsamahakar tavrın sonucu olarak değerlendirmekte ve böylece yeni baskılara kılıf hazırlamaktadır. Bakanlık genelgeyle birlikte hemen yeni baskı tedbirlerine de başvurmuştur. Buna göre hükümlülerin üçüncü derecede akrabalarının dışında kimseyle görüştürülmemeleri, ziyaretlerin zorlaştırılması, telefon görüşmelerinin yasaklanması, mahkumların gazetecilerle görüştürülmemesi karar altına alınmıştır. Ayrıca devrimci tutukluların diğer mahkumlarla görüşmesinin önüne geçilmesi de genelgede yer almaktadır. Zaten Buca Cezaevinde bu uygulama uzun bir zamandır sürmektedir. Devrimci tutuklular cezaevinde tecrit edilmişler ve zindan içinde zindana konmuşlardır.

"Biz bu gerici uygulamaları protesto ediyor, kanlı karşı mücadelemizi kesintisiz olarak sürdüreceğimizi açıklıyoruz."

KİTLE ÖRGÜTLERİNDEN

Kars - Susuz TÖB-DER

8 Ekim günü Susuz TÖB-DER Şube seçimlerini Yurtsever Devrimci Öğretmenler, ezici bir çoğunlukla kazandı. Seçime iki grup katılmıştı. "Yurtsever Devrimci Öğretmen" grubuna karşı "Birlik Dayanışma", "Devrimci Öğretmen", "Devrimci Demokratik Birlik", reformistler ve AP taraftarlarının oluşturdukları liste çeşitli çabalarına rağmen yıkılmaktan kurtulamadı.Kongrede daha önce tehlikeli revizyonist olarak gördükleri "Birlik Dayanışma" grubuyla ittifak kuran Devrimci Öğretmen grubunun ilkesizliği ilerici öğretmenler tarafından tepkiyle karşılandı.

Yurtsever Devrimci Öğretmenler Kongre sırasında 4. Olağan Kongredeki revizyonist ihanet çetelerinin oyunlarını ve Devrimci Öğretmen grubunun ilkesiz tavırlarını eleştirdiler.

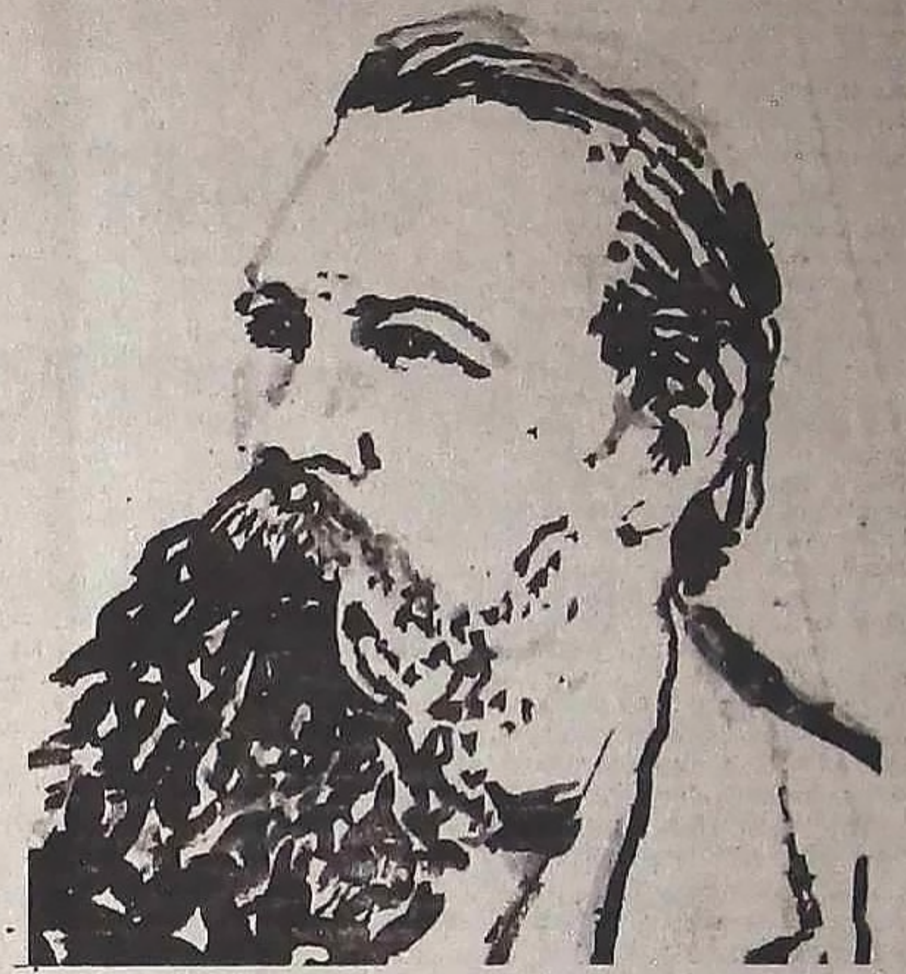
Tüm PTT-DER Birleşme ve Dayanışma Günü yapıldı

TÜM-PTT-DER'in PTT emekçileri için düzenlediği birleşme ve dayanışma günü 18 Kasım günü İstanbul'da yüzlerce emekçinin katılımı ile yapıldı.PTT emekçilerinin hazırladığı halk oyunları ile başlayan toplantıda TÜM PTT-DER İstanbul Şubesi Başkanı,memur örgütlenmesinin önündeki engeller ve memurlar üzerindeki baskıyı anlattı. Daha sonra santral memurları, hazırladıkları bir oyunla, santral memurlarının üzerindeki baskıyı teşhir ettiler. Devrimci ozanların söylediği halk türküleri toplantıya coşku verdi. Daha sonra TÜM PTT-DER Genel Başkanı Yurdaser Özsökmenler, PTT emekçilerinin mücadelesini ve gördükleri baskıları örneklerle anlattı; mücadelenin önünde engellerin olduğunu ve bu engellerin kaldırılması için devrimci ideolojiyle donanmak gerektiğini açıkladı. Toplantı yine PTT emekçilerinin hazırladığı halk oyunları ve piyeslerle son buldu.

Doğumundan 158 yıl sonra düşünceleri yine canlı, yine geçerli

FRİEDRİCH ENGELS (1820-1895)

O'nun da "adı çağlar boyu yaşayacak, eserleri de"

28 Kasım 1978 Friedrich ENGELS'in doğumunun 158. yıldönümüdür. Ve bugün bütün dünya komünistlerinin kutlayacakları bir doğum günüdür. Çünkü bilimsel sosyalizm işçi sınıfının ve dünya komünistlerinin elinde dünyayı değiştirmek için güçlü bir silah haline gelmesini büyük ölçüde Engels'e de, bu büyük düşünüre de borçludur. İşçi sınıfı, kendi kurtuluşu ile birlikte bütün insanlığı kurtaracak olan işçi sınıfı ve bu sınıfın devrimcileri kendilerini kurtuluşa götürecek yolun aydınlanmasında O'na ve onun eserlerine çok şey borçludurlar. O'nun ve kavga arkadaşı K.Marks'ın yaşantılarını ve eserlerini yalnızca anmak için bile sosyalizmin bilimsel bir temele oturmasının geçirdiği evreleri ve 19. yüzyılın ikinci yarısının bütün dünya işçi sınıfı tarihini yazmak gerekir.

Kısaca Marksist dünya görüşü olarak isimlendirdiğimiz doktirini K.Marks la birlikte yaratan proletaryanın bu büyük önderi Almanya'nın Barmen şehrinde 28 Kasım 1820'de doğdu. Marks'la tanıştığı 1844 yılından çok önceleri bile işçi sınıfı hareketi ile ilgilenmiş. Kendisini bilimsel sosyalizmin temellerine diyalektik ve tarihi materyalizme götürerek Hegelci felsefeyi incelemeye başlamıştı. Karl Marks'la tanıştıktan ölümüne kadar geçen süreyi bütünüyle işçi sınıfını kurtaracak bilimsel temelin yaratılmasına ve doğrudan işçi sınıfı hareketine adadı.Onlarca büyük eseri yanında yüzlerce hatta binlerce makale ve yazısıyla işçi sınıfına yol gösterdi. Kendi özgür eserleri yanında yoldaşı Karl Marks'a da birçok eserinin yaratılmasında da yardımcı oldu. Özellikle burada Marks'ın yüce eseri Kapital'in yaratılmasındaki katkılarını belirtmek gerekir.

Onun gibi olmak birçok insana vergi değilse de yine de Engels'in kişisel erdemlerinden öğrenilecek çok şey vardır. Her şeyden önce çalışma disiplinini ve çalışkanlığını anmak gerekir. Engels'in olağanüstü bir bilgi dağarçığı vardı.Tarihten felsefeye, matematikten askerlik bilimine,kimyadan filolojiye kadar hiçbir bilim dalı ona yabancı değildi. Figaro gazetesi 1970'de onun için 20 dilden konuşabilir diye yazıyordu. Kısa insan yaşamı içine sığan bu şaşırtıcı bilgi zenginliğini açıklamak için yalnızca üstün bir zekanın varlığı yeterli değildir. Kendisini adadığı dava için bitmez tükenmez bir çalışma hırsı ve disiplini onun başarısının temellerinden biridir. Her dönem, hatta Marks'ın ölümünden sonra dahi "ikinci keman" olarak kalmak için gösterdiği gayret mütevazi yaşantısının, kendi çıkarlarını hiçbir dönem ön plana çıkarmamasının en iyi göstergesi oldu. Her zaman şu sözleri söylemekten büyük zevk duymuştu: "Ben hep ikinci keman oldum... Marks gibi bir birinci kemana sahip olmaktan büyük mutluluk duydum." O bu sözleri ile proletaryanın kollektif yaratıcılığını, sadeliğini ve alçakgönüllülüğünü bütünüyle yansıtıyordu.

Engels mücadele arkadaşı Marks'ı toprağa verdikleri 17 Mart 1883 günü mezarı başında yaptığı kısa konuşmada şunları söylüyordu: "(Marks) Sibirya madenlerinden, Kaliforniya'ya kadar Avrupa'nın ve Amerika'nın dört bucağında bugün yasını tutan milyonlarca devrimci işçinin sevgisini, saygısını kazanmış olarak öldü.

"Adı çağlar boyu yaşayacak; Eserleri de"

Engels'in bu sözleri bütünüyle kendisi için de geçerlidir. Onun da adı milyonlarca, milyarlarca emekçinin kalbinde sevgi ve saygıyla yaşamaktadır.

Engels'in de "adı çağlar boyu yaşayacak; eserleri de."

«Doğu Sorunu» üzerine Marks ve Engels'in görüşlerinin revizyonist yorumunun eleştirisi

Engels'in "Doğu Sorunu"na bakışı ve yeni revizyonizm

"Üç Dünyacı" yeni revizyonistlerin "İkinci Dünya" dedikleri emperyalist ülkelerin iki süper devlete karşı her eylemlerinin dünya devrimini güçlendirdiği, bu ülkelerin iki süper devlete karşı her eylemlerinin desteklenmesi gerektiği, hatta iki süper devletten birinin de bu "kutsal ittifak" içine alınması gerektiğine dair iddialarına sözde tarihi örnekler getirdikleri bilinmektedir. Çinli revizyonistler kısa bir süre önce bu amaçla yalan ve tarihi tahrifatlarla dolu 19. yüzyıl Avrupasının siyasi şartlarını inceleyen bir dizi makaleyi Peking Review dergisinde yayınlamışlardı. Yine aynı türden yazılar bu kez Marks ve Engels'in 19. yüzyılın uluslararası siyasi durumu ile ilgili görüşlerine dayandırılarak Aydınlık revizyonistleri tarafından kaleme alınmış veya çeşitli yazıların içine serpiştirilmişti.

Aydınlık revizyonistlerinin bu konudaki zorlama çabalarının en açık örneği bundan bir yıl önce Aydınlık dergisinin 80. sayısında Marks ve Engels'in Avrupa'daki siyasi gelişmeleri inceleyen çok sayıdaki makalelerinin oluşturduğu ve "Doğu Sorunu" adı altında yayınlanan kitabın tanıtma yazısıdır. Sözkonusu yazıda Engels ve Marks'ın Çarlık Rusyası'na karşı ilkeli tutumları, revizyonist "Üç Dünya Teorisi"ne destek yapılmak istenmekte, devrimin düşmanlarıyla işbirliğinin kökleri Engels ve Marks'a dayandırılmaya çalışılmaktadır. Ama bu zorlama bir çabadan öte bir şey değildir. Tahrifata ve yalana dayandırılmadan yapılamayacak iş budur. Çünkü sınıf işbirliğinin kırıntısını bile Marks ve Engels'in eserlerinde bulmak mümkün değildir. Onların siyasi önerme ve tahlilerinde proletaryanın ve halkların bağımsız ve devrimci eylemini geri plana atan, dünya devriminin gelişimini gericiler arasındaki çatışmaya bağlayan, ehven-i serci öğelere rastlamak imkansızdır.

Revizyonistlere göre, Marks ve Engels'in, Çarlık Rusyası'na karşı Avrupa'nın ilerici kapitalist ülkelerini desteklemeleriyle, günümüzde Sovyetler Birliği'ne karşı ABD'nin de içinde olduğu emperyalist cephenin halklara karşı eylemleri de dahil olmak üzere bütünüyle desteklenmeleri benzerlik taşımaktadır. İşte revizyonizmin en belirgin özelliği, ve kirli taktiği, zaman ve mekanı birbirine karıştırması bir kez daha karşımıza çıkmaktadır. Revizyonizmin gerici amacına uygun olarak çarpıtmaya çalıştığı ve karıştırdığı 19. yüzyılla 20. yüzyıl arasında, kapitalizmin birbirinden temelden farklı iki döneminin nitel ayrılığı vardır. 19. yüzyıl henüz Avrupa'da kapitalizmin ve burjuvazinin ilerici bir karaktere sahip olarak yükselme çağı iken; 20. yüzyıl asalak, can çekişen, üretici güçlerin gelişmesini önleyen emperyalizmin, emperyalist burjuvazinin gericilik dönemidir. 19. yüzyıl Avrupası bütünüyle devrimi, devrimci demokrasiyi ve feodalizme karşı ilericiliği temsil ediyordu. Tarihi olarak burjuva demokratik devrimleri dönemini yaşayan Avrupa'da burjuvazinin eylemi ve atılımı insanlığın geleceğini, ileriyi gösteriyordu. Henüz kapitalizm bütünüyle gelişmemiş ve insanlık tarihinin önünde bir engel haline gelmemişti.Tersine sosyalizmin maddi temellerinin yaratılmasının önünde başlıca engel feodalizmdi. Çarlık Rusyası ise Avrupa, Balkanlar ve hatta Ortadoğu'da dahi gericiliğin yani feodalizmin kalesiydi. 19. yüzyıl Rusyası ortaçağın bütün karanlığını bağrında taşıdığı gibi, dışa karşı da emperyalist bir politika izliyor, ilhak ettiği ülkelerde de kapitalizmin gelişmesini engelliyor veya kapitalizmin henüz yeni serpilmeye başladığı bölgelerde ise bu tomurcukları büyümeden eziyordu. Yani 19. yüzyıl Avrupasında Engels'in de açıkça belirttiği gibi iki temel toplumsal güç vardı; ilerici uygar Batı Avrupa ve Ortaçağı bütün gücüyle ayakta tutmak isteyen feodalizm ve onun kalesi Rusya.

"O dönemden bu yana (1789 Fransız Devriminden -HK) gerçekte Avrupa kıtasında iki kuvvet var: Rusya ve mutlakiyetçilik; devrim ve demokrasi." (F. Engels, Doğu Sorunu, s.33)

Marks ve Engels henüz kapitalizmin gericileşmediği, sosyalist devrimin maddi şartlarının olgunlaşmadığı şartlarda bütün meseleleri burjuva demokratik devriminin gelişmesine bağlı olarak ele alıyorlardı. Yani tarihi olarak tamamen gericileşmiş, zamanını dolduran feodalizme ve onun temel dayanağı Rusyaya karşı sosyalizmin maddi şartlarını yaratacak olan kapitalizmi, uygar Avrupa'yı destekliyorlardı. Marks ve Engels'e göre günün hedefi feodalizmin yıkılmasıydı ve mızrağın sivri ucu Çarlık Rusyası'na karşı yöneltilmeliydi.

İşte revizyonizmin küçük bir çocuğu dahi kandıramayacak fikri cambazlıkları burada başlamaktadır. Onlar hemen Aristo mantığı ile Engels ve Marks'ın feodalizme ve Çarlık Rusyası'na karşı ilerici burjuvaziyle ittifakı ile bugünkü sosyal-emperyalist Rusya'ya karşı diğer emperyalist güçlerle ittifakı arasında bir paralellik kurmaktadırlar. Oysa bugün bütün emperyalist devletlerin sosyal düzenleri birdir. Bu ülkeler ve onların başındaki emperyalist burjuvazi, bütünüyle gericileşmiştir ve toplumsal ilerlemenin önünde engel haline gelmişlerdir. İşte tam da bu nedenle feodal Rusya'ya karşı kapitalist Avrupa'yı desteklemekle, bir süper devlete karşı diğer emperyalistleri desteklemek aynı siyasi ve ideolojik hattın iki uzantısı değildir. Birincisi gericiliğe karşı ileriyi, geleceği desteklemek anlamına gelir ve bu yüzden devrimci bir taktiktir; ikincisi ise gericiliğe karşı gericiliği desteklemektir ve bu yüzden de oportünist bir taktiktir; gericiliğin hizmetinde bir taktiktir.

Evet Marks ve Engels dünya devrimci sürecinin gelişmesi için bütün halkların ve tabii ki ilerici burjuvaziyi, hatta uzlaşmacı burjuva akımları bile feodalizme, özellikle de gericiliğin temel taşı Çarlık Rusyasına karşı ortak bir cephede birleştirmek için çalışmışlardır.

"Üç Dünyacı" revizyonistlerin karşı-devrimci teorilerine tarihi bir kanıt olarak gösterdikleri diğer bir konu, Çarlık Rusyası ile Osmanlı İmparatorluğu arasındaki ilişkilerdir. Elbette ki bu sorunda da Marks ve Engels'in görüşlerinin tahrifatı ve bunların revizyonist yorumlarıyla karşılaşıyoruz. "Üç Dünyacı"larımıza göre Marks ve Engels Osmanlı İmparatorluğunu Rus Çarlığına karşı kayıtsız şartsız desteklemiştir. Yani feodalizme karşı daha zayıf ve güçsüz bir başka feodal mihrak çıkarılmıştır. İşte tarihin ahmakça ve oportünist bir yorumuyla daha karşılaşıyoruz. Marks ve Engels 1853-1856 yılları arasında kaleme aldıkları bütün yazılarında o dönemde kısaca doğu sorunu olarak isimlendirdikleri Osmanlılar, Rusya ve kapitalist uygar Batı Avrupa ülkeleri arasındaki ilişkileri feodalizmin yıkılışına ve burjuva demokratik devrimlerin zaferine bağlı olarak ele aldılar. Elbette ki onlar mızrağın sivri ucunu feodalizmin, özellikle de Avrupa gericiliğinin belkemiği Rus Çarlığına yöneltiyorlardı. Ama onlar bir kez dahi feodalizmin diğer unsurlarının yıkılması gereken hedeflerin dışına koymadılar. Hele buralarda o tarihi sürecin devrimci aşaması olan burjuva demokratik devrimleri erteleme gibi bir taktiği kesinlikle önermediler. Marks ve Engels Rusya'nın Osmanlı topraklarını da ele geçirerek daha da güçlenmesine elbette ki karşıydılar. Bu amaçla Batı Avrupa burjuvazinini de Rusya'nın emperyalist emellerinin önüne geçmek için teşvik ediyorlar ve Osmanlı imparatorluğu toprakları üzerinde Çarlığın genişlemesinin önüne geçilmesini istiyorlardı. Ama bir kez dahi Osmanlı İmparatorluğu sınırları içindeki çeşitli ulusların burjuva demokratik devrimlerinden taviz verilmesini savunmadılar. Tersine her fırsatta Osmanlı despotizminin de yıkılması gerektiğini vurguladılar. Engels bu konuda şunları söylüyordu:

"Türklerin gücü ilerleme yoluna engeller koymanın dışında, güçsüzlüğe dönüşmüştür. Gerçek- şu ki çarelerine bakılmalıdır. Onların yerine Rusları ve Avusturyalıları koymaksızın çarelerine bakılmayacağını söylemek, Avrupa'nın bugünkü siyasal yapısı ebediyen sürecek demek kadar anlam taşır. Kim böyle iddiada bulunur?" (F.Engels, age, s.41)

Bu sözleri revizyonizme dayanak yapmak için ya siyasi bir aptal; ya da gözü dönmüş bir fırsatçı olunması gerekir. Bizim revizyonistlerimiz her ikisinden de yeterince nasiplenmişlerdir. Engels ve Marks'ın Doğu Sorunu karşısındaki tutumları, onların takipçisi olan bugünkü uluslararası komünist hareketi doğrulamaktadır. Bugün de uluslararası komünist hareketin genel çizgisi, dünya çapında iki süper devletin bulunduğu emperyalizmi, mücadele edilmesi gereken başlıca güç olarak ele almış ve mızrağın sivri ucunu iki süper devlete karşı yöneltmiştir. Tıpkı Marks ve Engels'in o dönemde devrimin ve toplumsal gelişmenin önüne engel olarak dikilen feodalizmi hedef almaları ve Çarlık Rusyası'na yani feodal despotizmin bu güçlü kalesine esas darbeyi indirmeleri gibi. Ama onlar bugünkü revizyonistlerin diğer bir gerici gücün yaşatılması, güçlendirilmesi ve hele bu gerici gücün sınırları içinde devrimden vazgeçilmesi için hiçbir önermede bulunmadılar. Tersine Balkanlardaki siyasi ve toplumsal gelişmeyi de, Rus despotizmine karşı gerçek bir mücadeleyi de Osmanlı despotizminin yıkılışına ve onun yerine burjuva devletlerin kurulmasına bağlıyorlardı. Yine Engels'e başvuralım:

"Gerek tarih gerekse çağımızın gerçekleri, Müslüman imparatorluğun harabeleri üzerinde Avrupa'da bağımsız bir Hıristiyan devletinin kurulması gerektiğini aynı ölçüde göstermektedir... İngiltere hiçbir zaman Rusların İstanbul'u ele geçirmelerine izin veremez. Çarların düşmanlarıyla ortaklaşa yaşlanarak zayıflamış ve çürümüş Babıali yerine, bağımsız bir Slav devletinin kurulmasından yana olmalıdır. (Engels age, s.47)

Görüldüğü gibi Engels, feodalizme karşı Avrupa'da burjuva demokratik devrimi esas alıyor, Rus çarlığına karşı başka bir despotik devleti değil, tersine Balkan halklarının ulusal devletlerini savunuyordu.

Engels ve Marks'da devrimin düşmanlarıyla işbirliği aramak boşuna bir çabadır. Bilimsel sosyalizmin bu iki ustasının Doğu sorununda izledikleri siyasetle, "Üç Dünya" teorisyenlerinin karşı-devrimci teorileri arasında hiçbir ortak nokta yoktur. Birincisi ne kadar devrimci bir tutum ve taktiği yansıtıyorsa; ikincisi de o kadar oportünizmdir.

Yeni revizyonistlerin kendilerini çökmekten kurtarmak için sarıldıkları silahlar eninde sonunda ellerinde patlayacaktır. Engels'in eserlerinin devrimci ruhu ise bu yeni yetmelerin karşı-devrimci özlerini ortaya dökmekte devrimcilerin elinde güçlü dayanaklar olarak durmaktadır.

YDGF'NİN BASIN AÇIKLAMASI

Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu Başkanı Çetin Kaya'nın imzasını taşıyan ve 21.11.1978'de basına dağıtılan bildiride şöyle denilmektedir:

Her gün birçok yurtsever devrimci katledilirken, bunların katilleri ortalıkta serbestçe dolaşırken, faşist diktatörlüğün resmi ve sivil cinayet şebekelerine el sürülmezken, üyelerimizin cenaze törenlerinin engellenmesi, CHP reformistlerinin cinayet şebekelerini açıktan koruduğunu göstermektedir. CHP reformistlerinin halka ve gençliğe vaat ettikleri 'demokrasi' işte böyle cenaze törenlerine dahi saldırılarını sürdürdüğü demokrasidir. (...)

32 AVUKAT:

İstanbul Barosuna kayıtlı 32 ilerici avukat yaptıkları basın açıklamasında son saldırıları protesto etmişler ve 'gasbedilmek istenen özgürlüklerin savunulmasını' istemişlerdir. Basın açıklamasına imza koyan avukatlar şunlardır: Fahrettin Elmas, Halil Eraltuğ, M.Ali Özpolat, Alaaddin ..., Tuncer Akış, Enver Nalbant, [illegible], Rıza Dizdar, Hanife İçli, M.Rahmi Kadıoğlu, Barış Yiğit, Nejla G. Özpolat, Yusuf Demir, Sadık Akıncılar, Fuat Akdil, Hamit Kuzgunkaya, Y.Bekir Gökcan, M.Ergin Fırat, Nuray Fırat, Teyfik Eren, Bozkurt Nuhoğlu, Ozan Bengisu, Teoman [illegible], Hüseyin Özdemir, K.Türe Ağaoğlu, İbrahim Özmen, Murat İlhan, Tevfik Erdoğan, İbrahim Harman, Turgut Tavşanoğlu, M.Selim Ant ve Erol Süner.

İstanbul Barosu'na kayıtlı avukatların 24.11.1978 tarihli basın açıklamasında şöyle denilmektedir:

'Son günlerde iki devrimcinin Üsküdar'da faşist [illegible] tarafından katledilmesi ve bir devrimcinin de Gaziosmanpaşa'daki evinde ölü olarak bulunması olayından sonra [illegible] gün, arkadaşlarına karşı son vazifelerini yapmak üzere [illegible] cenazeler arkadaşlarının cenazelerini almaya gelen, devrimci, demokrat, yurtsever ve aydınlar, polisin ve jandarmanın saldırısına [illegible] sokak-

Arnavutluk

Baş.ta.sa.8'de

çinden örgütlü bir halk çıkamaz. Silahı doğru tutamaz ve zafer kazanamaz.

Arnavutluk komünistleri, bir parti olarak örgütlenmenin gereğini iyi kavramışlardı. Böyle bir partinin Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerine sıkı sıkıya bağlı kalması [illegible]

Tarihsel tecrübenin açıkça gösterdiği gibi AEP yalnızca devrimin zaferi [illegible]

Arnavutluk, azgın revizyonist-sosyal emperyalist abluka [illegible] da başta kendi gücüne güvenmekle birlikte, devrimci dünya proletaryasının ve özgürlüğe [illegible] ların tam [illegible] nışmasından [illegible] or. Şahla[illegible], faşist [illegible] koluna gi[illegible] çemberinden [illegible] yal eden re[illegible] ve Çin yö[illegible] bayağı tav[illegible] Arnavutluk, [illegible] etle, yal[illegible] oletaryası[illegible] eninistlere [illegible] dilere ve [illegible] halklara gü[illegible] ça ilan e[illegible]

PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ

[illegible]

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ VE DEVRİM

[illegible]

Arnavutluk Devrimi, yal[illegible]

[illegible]

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE:
SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: [illegible]

Polisin

Baş.ta.sa.1'de

larda hiçbir direniş göstermeyen bu kişilerin çoğu gözaltına alınmışlardır.

Polis ve jandarmanın saldırısından kurtulan devrimci, demokrat ve aydınlar, Üsküdar'daki ölen arkadaşlarının cenaze törenine yetişmek için Karaköy'de SUADİYE Vapuruna binmişlerdir. Güvenlik görevlileri Karaköy'de Suadiye Vapuruna binen bu kişileri almak istemişse de, vapurun kalkması sonucu bunu gerçekleştirememiştir.

Daha sonra olaylar polisin ve jandarma botlarının geminin iskelelere yanaşmasını önlediği için büyütülmüştür. Kamuoyuna yansıtılan BİR VAPUR KAÇIRMA OLAYI YOKTUR.

Bir cenazeye sahip çıkarak tören yapmak, yasadan ve insan haklarından doğan doğal bir haktır. Bunu engellemek SUÇTUR ve engelleyenler SUÇLUDUR.

Bu olayların arkasındaki gerçek, bizzat bütün halkın ve CHP meclis grubundaki bazı parlamenterlerin de karşı çıktığı gerici, anti-demokratik yasa tasarılarına gerekçe hazırlamak ve kamuoyu oluşturmaktan başka bir şey değildir. YDGF ve DEV-GENÇ gibi demokratik kitle örgütleri üzerindeki baskılar da bu düşüncelerden kaynaklanmaktadır.

"MHP ve Kontr-gerilla hakkında onlarca dosyalar mevcutken ve bunlar hakkında hiçbir yasal işlem yapılmazken, halkın dikkatlerini başka yere çekmek isteyenler açıkça cinayet şebekelerine hizmet etmekte ve olayların devamına sebep olmaktadırlar.

GÖZALTINA ALINAN DEVRİMCİLERİN AİLELERİNİN BASIN TOPLANTISI :

23 Kasım günü 'Vapur kaçırma' iddiasıyla gözaltına alınan devrimcilerin aileleri Türk Haberler Ajansında bir basın toplantısı düzenlediler.

Basın toplantısında çocuklarının vapurda ve Emniyet Müdürlüğünde ağır işkencelere tabi tutulduğunu, vücutlarında işkence izlerinin bulunduğunu söyleyen analar ve babalar onların suçsuz olduğunu söylediler.

YDGF Başkanı

Baş.ta.sa.1'de

"Birçok olayda olduğu gibi Suadiye Vapuru olaylarında da devrim ve karşı-devrimin saflaşması bir kez daha açıkça kendini gösterdi. Bugüne kadar demokrasi düşmanlığını sürdüren 'Üç Dünyacı' karşı-devrimci Aydınlık-TİKP revizyonistleri demokrasi düşmanı konumlarını Suadiye Vapuru olaylarına ilişkin aldıkları tavırla devam ettirdiler.

"12 Mart döneminde herkesin hatırladığı gibi faşist propagandanın tek amacı vardı. O da devrimcilerin kim olduğunu saklamak, onların uğruna mücadele ettikleri devrim ve sosyalizm mücadelesinin yığınlara iletilmesini engellemekti. Böylece faşist diktatörlük, devrimcileri "amaçları belli olmayan aklı başından gitmiş birkaç kişi" veya "bir avuç öğrencinin gençliğinden ileri gelen şeyler, ruhi bunalımın etkisi altında yapılan gösteriş melik şeyler" olarak gösteriyordu. Tüm gericilerin yoğunlaştırdıkları propaganda ise devrimcileri halkı rehin alan, halktan haraç kesen, halkın malına zarar veren kişiler olarak göstermekti. Aydınlık'ın ve Doğu Perinçek'in Suadiye Vapuru olayları ile ilgili olarak yaptıkları propagandanın da özü bu. TİKP'nin şefi Perinçek, Suadiye Vapuru olaylarında faşist diktatörlüğe karşı ağzını tek kelime olsun açmamıştır. Polisin ve jandarmanın saldırısı karşısında sessiz kalarak saldırıları desteklemiştir. Faşist diktatörlüğün saldırılarını meşru göstermek, faşist diktatörlüğün halkın temel demokratik hak ve özgürlüklerini gasbetmesi için adımlar atmasına yarayacak ortamı onaylamak için çırpınıp durmuştur. D.Perinçek de devrimcilerin Suadiye Vapuru olaylarında "halkı rehin aldıklarını", "başıbozuk çetelerin hareketi olduğunu", "tekkeyi ayakta tutmak için girişilen bir maceracılık olduğu" dolayısıyla "haksız bir eylem olduğunu" iddia etmiş, "kanıt" olarak da bazı fotoğraflarda arkadaşlarımızın boyunlarının eğik olduğunu ileri sürmüş, bu "delil" üzerinde zıplayıp durmuştur. Polise karşı mücadele edilmediğini, halktan utanıldığını ispat etmeye çalışmıştır.

"Her şeyden önce bütün dost ve düşmanlar -özellikle 'Üç Dünyacı' karşı-devrimciler- bilsinler ki biz faşizme karşı mücadeleden utanç duymadık. Hiçbir mücadeleden başımız eğik, alnımız kara, utanç verici halde çıkmadık. İşte darağaçlarında düşüncelerini başı dik açıklayan yoldaşlarımız, işkencelerde ser verip sır vermeyenlerimiz. Faşist cinayet şebekelerinin üstüne çekinmeden göğsünü gererek gittiği için katledilen arkadaşlarımızı çok iyi hatırlarsın.

"Federasyonumuzun halka ve basına karşı iki yüzlü davrandığı gösterilmek isteniyor; örnek olarak da 'bir taraftan polisin saldırısına karşı kendimizi koruduk diyorlar, diğer taraftan yaşasın vapur direnişimiz sloganını duvarlara yazıyorlar' diyor. Ve aklı sıra bazı kişileri kandıracağını sanıyor. Arkadaşlarımız yaşasın vapur direnişimiz diye neden yazmışlardır? Tam da vapura polisin ve jandarmanın vahşi saldırılarına karşı direnip mücadele ettiklerini dile getirmek için. Ama D.Perinçek gibilerinin saldırılara karşı direnmeyi "maceracılık" olarak niteleyerek, çeşitli demagojileri devrimcileri karalama çabaları boşunadır. Vapurda emekçilerin ve genç arkadaşlarımızın direnmesi haklı bir direniştir. Direnen sadece devrimciler değil, vapurdaki halktır. Vapurda yüzlerce kişi de saldırıyı lanetlemişler, devrimcileri desteklemiştir.

"Bu olaylar 'yıkılan bir tekkenin çabasıdır' diyor D.Perinçek. Bu iflah olmaz şefe soruyoruz: 'Yıkılan bir tekke' bunca yıldır nasıl güçlenerek mücadele etmektedir? Bizim, bugün gerçekten yıkılan tekkelerin duvarları arkasında kalanlar kadar, onurumuz olan mezar taşlarımız var. Biz emperyalizme ve faşist diktatörlüğe karşı savaşan halk gençliğinin örgütüyüz.

"Aydınlık gazetesi, federasyonumuzun olaylarla ilişkin açıklamasını 'biz vapur kaçırmadık, polisten kaçtık' şeklinde yansıtmıştır. Böyle bir açıklama basın bildirilerimizin hiçbirinde yer almamıştır. Arkadaşlarımız polis ve jandarmanın saldırılarından kaçmamışlar saldırılara karşı direnmiş ve kendilerini savunmuşlardır.

"Sizler görüşlerinizle bataklıkta çırpınmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz. Siyasetiniz ve düşünceleriniz hep yalan ve demagojilerle dolu, karşı-devrimci 'Üç Dünyacı' bakış açınızı ve arkasındaki iğrenç yüzünüzü saklamak için hiç çaba sarfetmeyin. Artık siz, Çin setlerinin arkasına bile saklansanız gerçekleri örtemeyeceksiniz."

Demokratik

Baş.ta.sa.1'de

KİD (Kartal Devrimci İşçiler Derneği), Tüm-Der İstanbul Şubesi ve Haliç Halk Derneği, "Polisin cenazeye saldırısı" ve "Suadiye Vapuru Olayı" ile ilgili gerçekleri açıklamak için basın toplantısı düzenlediler. Toplantıya devrimcilerin dışında bazı yolcular ve tutuklu devrimcilerin aileleri katıldı.

YDGF Başkanı Çetin Kaya'nın kısa bir konuşmasıyla açılan toplantıda, olayın içyüzü, vapurda bulunan halk ve gençler tarafından çeşitli örnekler verilerek açığa çıkarıldı.

Toplantıya arkadaşlarının kollarında güçlükle gelen bir anne, polisin kendisini de copladığını, bir tarafına felç indiğini, birkaç yaşlının serbest bırakıldığı haberinin yalan olduğunu, polisin yaşlıları da dövdüğünü belirtti.

Halktan bir kişiyi polisin zorla halka muhbirliğe zorladığını, kendilerinin kesinlikle bu işe yanaşmadıklarını fakat vapurda bulunan bir iki kişinin olayla ilgisi dahi olmayan kişilere hayali suçlar yüklemeye çalıştıklarını söylediler.

Vapur olayını yaşayan devrimciler, mahkemede olayın içyüzünü açıkça söylemelerine rağmen, mahkeme hakimi ve savcısı tarafından hiç dinlenilmediklerinin, aksine susturulmaya çalışıldıklarının üzerinde durdular.

Tutuklu bulunan devrimcilerin ailelerinin ve halktan birkaç kişinin, daha önceden polislerin 16 kişinin tutuklanacağını söylediğini, bunun da mahkemenin sadece formalite olarak yapıldığının göstergesi olduğunu açıklamaları dikkati çekti.

Basın toplantısında olayların gerçek yüzünü ve hükümetin tutumunu anlatan ve katılan kuruluşların ortaklaşa hazırladıkları bir basın bildirisi de dağıtıldı.

20 Kasım

Baş.ta.sa.1'de

yurtsever gencin 17 Kasım günü Üsküdar'da sokak ortasında faşist katiller tarafından kurşuna dizilmesi üzerine 20 Kasım Pazartesi günü İstanbul'da çok sayıda lisede olayı protesto eden öğrenciler toplantı, boykot ve yürüyüşler düzenlemişlerdir. Kocamustafapaşa, Yedikule, Pertevniyal, Endüstri Meslek, Şişli, Anadolu, Üsküdar, Tuna, Gültepe Meslek, Beyoğlu Atatürk, İzzet Ünver, Maçka Teknik, Yeni Levent liselerinde sınıf toplantıları, forumlar ve boykotlar yapılmıştır.

GÖSTERİLERE YÜKSEKOKUL ÖĞRENCİLERİ DE KATILDI

20 Kasım günü yurtsever devrimci gençlerin düzenledikleri gösterilere birçok yüksekokul da katılmıştır. Gazetecilik Yüksek Okulunda toplantı yapılmış, daha sonra öğrenciler cenazeye katılmak için yürüyüşe geçmişlerdir. İşletmecilik, Denizcilik, Ayazağa Işık ve Şişli Siyasal gibi okullarda da forumlarda faşist çetelerin cinayetleri lanetlenmiş ve birçok öğrenci iki yurtsever gencin cenaze törenine gelmek için boykot yapmışlar ve derslere girmemişlerdir.

POLİSİN SALDIRISI SABAHIN ERKEN SAATLERİNDE BAŞLADI

İki devrimci gencin cenaze törenini yaptırtmamak için her çabaya başvuran polis halkın ve gençlerin üzerine saldırılarını daha sabahın erken saatlerinde başlatmıştır. Birçok lisede yapılan toplantılar sırasında mavi bereliler ve polis liseli gençlere jop ve dipçiklerle saldırmış, birçok genci yaralamıştır. Sabah saat 9.00'dan itibaren Morgun önünde toplanmaya başlayan gençlere de saldıran polis panzerlerle halkın üzerine yürümüş, gençleri coplamış, topluluğu dağıtmak için terör uygulamıştır. Bu arada birçok kişi gözaltına alınmıştır. Okullarından ve derneklerinden cenaze törenine katılmak için yola çıkan birçok gruba da panzerler saldırmış, polis ve mavi bereliler halkın üzerine silah sıkmıştır.

Polisin silahlı, coplu saldırısı saat 10-11 arası Sirkeci ve Eminönü'nde de devam etmiştir. Buralarda toplanan gençlerin üzerine ateş açan polis, birçok devrimciyi dövmüş ve gözaltına almıştır. Polisin saldırısı Köprü'nün üstünde de sürmüştür. Bu arada polis devrimci gençlerden birinin cenazesini Üsküdar'a kaçırmış, diğerinin cenazesini ise bir gün önce ailesine baskı yaparak gömdürdüğü anlaşılmıştır.

POLİS GENÇLERİN KARŞI YAKAYA GEÇMELERİNİ ENGELLEMEK İSTİYOR

Öğlen saatlerinde Karaköy'de Anadolu yakasına geçmek için toplanan çoğunluğunu YDGF üyelerinin oluşturduğu gençler burada da polisin saldırısıyla karşılaşmışlardır. Polisin saldırısından korunmak isteyen devrimci gençler Karaköy-Kadıköy vapuruna binmişlerdir. Zaten kalkmakta olan vapur gençlerin binmesi üzerine iskeleden ayrılmış ve Kadıköy'e yönelmiştir. Kadıköy'e yaklaşıldığı sırada polisin bu yakada da sıkı önlemler aldığı görülmüştür. Polisin ve jandarmanın saldırı hazırlıklarını gören devrimci gençler can güvenliklerinin tehlikede olduğunu görerek, saldırı için alınan tedbirlerin kaldırılmasını istemişlerdir. Polis, buna karşılık 'saldırıyı yapacağını' söyleyerek cevap vermiş, bunun üzerine vapur Kadıköy iskelesine yanaşmamış, diğer iskelelere yanaşması ise jandarma botları tarafından engellenmiştir. Polis ve jandarma, hücumbotları kullanarak vapuru polisin gençlere en iyi saldıracakları yer olarak gördüğü Karaköy'e doğru yöneltmek istemiştir. Botlardan vapura zaman zaman ateş de açılmıştır. Vapur saat 14 sıralarında yeniden Karaköy iskelesine yanaşmıştır.

KARAKÖY'DEKİ İŞKENCE VE ZULÜM

Vapurun Karaköy iskelesine yanaşması üzerine jandarma ve polis halka azgınca saldırmıştır. Genç, yaşlı, kadın, çocuk demeden polis vapurda bulunan herkesi dipçiklemiş ve coplamıştır. Kenarlara sıralanan polisler halkı sıra dayağından geçirmişlerdir. 500'ü aşkın kişi gözaltına alınmıştır. Polis halktan cenaze törenine katılmak için karşı yakaya geçen devrimci gençler aleyhinde düzmece ifade almak için çok çaba sarfetmiş ama birçok kişi polisin tehditlerine rağmen bu iğrenç teklifi reddetmişlerdir. İskele önünde ve polis otolarında dayak sürmüştür. Emniyete getirilen kişiler ise burada özel hücrelere kapatılmışlardır. İşkence hücrelerde de sürmüştür, polis gözaltındaki genç kızlara sarkıntılık yapmıştır. Hatta bu işkence ve iğrenç tecavüzlerin sonucu olarak bir gencin ayağı kırılmış, başka bir genç kız ise polis tarafından çırılçıplak soyulmuştur. Devrimci gençler Emniyet Müdürlüğünde işkence altındayken de, hücrelerde tutulurken de polisin zulmüne karşı dayanışma ve direnişin devrimci bir örneğini vermişlerdir. Gençler işkenceyi marşlar ve devrimci sloganlarla karşılamışlardır. Ayrıca Emniyet Müdürlüğünde kaldıkları sürece açlık grevi ile gözaltına alınmalarını ve polisin daha önceki saldırılarını protesto etmişlerdir.

ÜSKÜDAR'DAKİ CENAZE TÖRENİ HER ŞEYE RAĞMEN YAPILDI

Polisin saldırısıyla karşı yakaya geçemeyen devrimcilerin katılamamasına ve geniş güvenlik önlemlerine rağmen devrimciler KYDGD üyesi Aziz Çolak'ın cenazesini törenle kaldırmışlardır.

S.Koçhisar

Baş.ta.sa.3'de

nin kafasındaki çelişkileri çözmeye yetti.

Bütün devrim isteyen insanlara seslenmek istiyorum: Proleter devrimciler için devrimin ve birleşik ve güçlü bir partinin çıkarlarından daha yüce bir şey olabilir mi? Ama bizler ve hâlâ tekke duvarları arasında yaşayan sizler gibi birçok insan devrimin ve proletarya partisinin değil, bir avuç kariyeristin ve onların grup çıkarlarının savunucusuyduk. Artık hep beraber şunu kavramalıyız: Partinin inşası grup yapılarının, bölücülüğün yıkılmasına da bağlıdır. Aramıza örülen bu çamurdan duvarları yıkalım. Parti bayrağının altında yerimizi bir dakika dahi beklemeden almalıyız. Bütün sınıfın, emekçilerin bizden beklediği budur. Devrim isteyen herkesin bizden beklediği budur.

HALKIN BİRLİĞİ'Nİ TERKEDEN
ŞEREFLİKOÇHİSAR'DAN A.K.

muhbir

Baş.ta.sa.1'de

muhbirlere bu fondan beş bin liradan 50 bin liraya kadar mükafat verileceğini açıklamıştır. Emniyet Müdürünün açıklamasına göre ihbarcıların hüviyetleri de gizli tutulacaktır.

"Halkı yardıma çağırıyoruz" adı altında insanların muhbirlik yapmaları istenerek, halkın arasında güvensizlik duyguları yaratmaya ve onları bölmeye yönelik olan bu girişim aynı zamanda yalancı şahitliği de meşrulaştıracaktır.

Polisin bu girişimi, halk içinde hiçbir itibar görmeyecektir. TİKP çetesi gibi siyasi hasımlarını devlet gücüyle ortadan kaldırmayı kendine başlıca araç edinenler, ancak böyle bir yolu, onu ekmek kapısı da görerek başvurabilirler. Ama halkımızın gelenekleri muhbirliği her zaman büyük bir şerefsizlik saymıştır. Bu kez de bu ahlaksızca yolu reddecektir.

MHP

Baş.ta.sa.1'de

artırmaya başladılar.

Son zamanlarda Başbakandan bütün gerici basın organlarına kadar birçok siyasal mihrak gazetemizi 'illegal bir örgüt' olarak lanse etmekte ve resmi ve sivil faşist mihraklara saldırı hedefi olarak göstermektedirler.

İstanbul Mahkemeleri eski yazı işleri müdürümüz hakkında yüzlerce yıla varan ceza davaları açarken, gazetemizin her sayısı mahkeme kararıyla toplatılmaya devam edilmektedir. Son olarak HALKIN KURTULUŞU'nun 134. sayısı hakkında İstanbul 3. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından 9.11.1978 tarihinde TCK'nın 141. ve 142. maddelerinden toplatma kararı verilmiştir. 141. ve 142. maddelerden gazetemiz hakkında ilk kez toplatma kararı verilmektedir. Gazetemiz bundan önce TCK'nın 159., 312. vb. gibi maddelerinden toplatılmaktaydı.

Öte yandan Diyarbakır'da 14 Kasım günü gazetemizin 133. ve 134. sayılarını satan üç devrimci arkadaş 'kürtçülük, bölücülük ve komünizm propagandası yaptıkları' gerekçesiyle tutuklanmışlardır.

Bunun dışında MHP tarafından gazetemiz aleyhine geçtiğimiz haftalarda 250.000 liralık tazminat davası açılmıştır.

MHP avukatları tarafından Ankara'da açılan davada gazetemizin 25 Eylül 1978 tarih ve 128 sayılı nüshasında yayınlanan iki yazı nedeniyle 'MHP'ye iftira edildiği' iddia edilmekte ve gazetemiz sahibi Teoman Göral ve eski yazı işleri müdürümüz Veli Yılmaz'ın 250.000 liralık manevi tazminata mahkum edilmesi istenmektedir.

GERÇEKLER GİZLENEMEZ

Söz konusu yazıların ilkinde 'faşist cinayet şebekelerinin başında MHP'li Belediye Başkanı Behçet Susmaz'ın bulunduğu, MHP'nin Elazığ'daki vurucu ekibinin Raif Çiçek, Kesrekli Mahmut, Eşref Akyazı, Komando Recep, Mustafa Pıtırık, Zeki Tatlı, Fethi Namlıoğlu ve Erhan Kışla'dan oluştuğu', 'cinayet işleyen ve aranan faşistlerin Adana'da Sabancı'ya ait bazı evlerde saklandıkları' ve '1973 seçim gezileri sırasında Ecevit'i öldürmeyi planladıkları' açıklanıyordu.

MHP'nin dava konusu ettiği ikinci yazı ise İstanbul-Örnektepe olaylarına ait yazıdır. İstanbul-Örnektepe olaylarına ilişkin yazıda 'Mustafa Yaşar'ın Örnektepe'de kendilerine taban bulmaya çalışan MHP'li faşistler tarafından pusu kurularak katledildiği' belirtiliyordu.

MHP gazetemiz aleyhine, gazetemizin sahibi Teoman Göral ve eski yazı işleri müdürümüz Veli Yılmaz aleyhine Ankara Mahkemelerinde açtığı davada bu olayların ve ismi açıklanan kişilerin MHP ile hiçbir alakasının olmadığını iddia etmektedir.

Bütün gerçekler ve faşist MHP'nin bütün cinayet ve katliam delilleri ortadayken MHP'nin faşist yöneticileri tazminat davaları ile ve çeşitli demagojik yollarla gerçeklerin ve cinayetlerinin üzerini kapatacaklarını sanmaktadırlar.

Gazetemiz HALKIN KURTULUŞU MHP'li faşistlerin açtığı bu davayı faşizmin kanlı yüzünün ve bütün gerçeklerin bir kez daha bütün halkın ve kamuoyunun gözleri önüne serilmesinin bir vesilesi yapacaktır.

Anısına

Baş.ta.sa.1'de

mişti. O, anarşizme, modern revizyonizme ve Çin revizyonizmine karşı mücadelede arkadaşlarının sevgisi ve saygısını kazanmıştı.

Cezaevinden çıktıktan sonra da, birçokları yılgınlık, pişmanlık ve korku ile devrime ihanet eder veya yan çizerken, o, mücadelesini sürdürdü.

Özellikle, Deniz, Hüseyin ve Yusuf yoldaşlar asıldıklarında duyduğu büyük acı, faşizme karşı nefret ve kini, onun mücadelesinde her zaman itici bir güç olmuş, yığınları proleter devrimci siyaset etrafında eğitmek, örgütlemek ve seferber etmek için çalışmasında onu ateşli ve atak kılmıştı.

Faşizme karşı nefretle dolu olan yüreği, halk ve yurt sevgisi ve devrim özlemi ile çarpıyordu. Geçen yıl gazeteler, onun, Malatya'da faşist bir polisi kurşunlamaktan dolayı arandığını yazdılar. Şimdi ondan, evinde ölü bulunmuş meçhul bir işçi olarak söz ediyorlar. Yalnızca bu kadarında bile, kısa hayat çizgisinin sıcak pratikle örülü, yalın fakat militan niteliğini görebiliyoruz.

Metin yoldaş, halkın kurtuluşu davasının bir militanı olarak sınıf mücadelesini sürdürdü. Onu, hiçbir zaman en küçük bir leke sürülmesine izin vermeden taşıdığı parti bayrağının daha da yükseklere çekilişini selamladığımız bir sırada kaybettik.

Kabaran sınıf mücadelesi dalgasının en yüksek yerinde toprağa düşen Metin yoldaşa şunu söylüyoruz: Uğrunda mücadele ettiğin dava mutlaka zafere ulaşacak, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve faşizm yıkılacaktır.

NİĞDE CEZAEVİNDEN
HALKIN KURTULUŞU TARAFTARI DEVRİMCİLER

Siyonizm

Baş.ta.sa.2'de

lesinin Hitler faşizminin Yahudi düşmanı katliamlarıyla aynı göstermek için binbir yalana başvuruyorlar. Ama gerçek nedir? Hem faşizm, hem de siyonizm, aynı ırkçı teoriyi savunmuyorlar mı? Hitler'in Yahudilere uyguladığı faşist teröre karşı, siyonistler mücadele etmediler. Bunu memnunlukla karşılayıp Filistin'e Yahudi göçünü hızlandırmaya çalıştılar. 1933 yılında faşistlerle siyonistler, Almanya'dan sürülen Yahudilerin Filistin'e göçünü örgütleyen bir hareket kurdular. 1937'de siyonist ordunun temsilcisi olan Polkes, sonradan "Yahudi kasabı" diye adlandırılacak olan Eichmann' la Berlin'de görüştü. Siyonistler, "kendi siyasi hedeflerine ters düşmedikçe Almanya için haber sağlayacak hizmetler yapmaya hazır" olduklarını belirttiler. Siyonizm, Hitler hesabına casusluk görevini yükümlendi. Ulusal Askeri Örgüt (Irgun) Nazilere sunduğu bir öneride şunları belirtiyordu: "İsrail Kurtuluş Hareketi ulusal eğilimi Alman Reichs hükümeti tarafından tanınması koşuluyla, Almanya'nın yanında savaşa aktif olarak katılacaktır." Hitler'in cellatları milyonlarca Yahudiyi katlederken İsrail siyonistleri, faşist kasaplara dünya halklarına karşı birlikte mücadele önerisi götürüyorlardı. İşte siyonizmin sözde faşizme karşı yüzünün gerçek özü! Bu öneriyi götüren Irgun'un o dönemki önderi de, bugünkü İsrail devletinin başkanı Menahem Begin'dir.

BEGİN: ELİNDE DEİR YASSİN'İN KANI VAR

İsrail devleti, 15 Mayıs 1948'de kuruldu. Birleşmiş Milletler, Kasım 1947'de aldığı bir kararla, Filistin'de bir Yahudi devleti kurulmasını kararlaştırmıştı. Siyonist çeteler, bu karar doğrultusunda bölgedeki Filistinli halkı göçe zorlamak ve yok etmek için kitle katliamlarına giriştiler. Bu katliamların en önemlisi Kudüs yakınlarında oldu. Begin'in yönettiği Irgun çeteleri, Deir Yassin Köyünün tüm halkını, kadın, ihtiyar, çocuk ayırt etmeden katlettiler. Bu ve benzeri katliamlarla 700 bin Filistinli göçe zorlandı, katledildi. Toprakların % 70'i siyonistlerin denetimine geçti. İsrail devleti işte böyle kuruldu. Kendi hayatını anlatan yazılarında İsrail Başbakanı Begin bu cinayetlerini itiraf etmektedir. "Katliam tamamen haklıydı. Kaldı ki Deir Yassin zaferi olmaksızın İsrail devleti de kurulamazdı."

İSRAİL SALDIRGANLARINA FİLİSTİN TOPRAKLARI YETMEZ OLDU

İsrail devleti, varlığını borçlu olduğu emperyalizme vargücüyle hizmet etti. Karşılığında topraklarını kat kat büyüttü. Filistin ve Arap topraklarını gasbetti. 1956 yılında, İngiliz, Fransız emperyalistleriyle yapılan görüşmelerin sonunda siyonistler, Mısır toprağı olan Sina'ya saldırdılar. Arkadan İngiliz ve Fransız kuvvetleri Süveyş Kanalına asker çıkardılar. İsrail, Sina bölgesini gasbetti. Haziran 1967'de İsrail saldırganları Süveyş Kanalına saldırdılar. Doğu'da Kudüs'ü ve Ürdün ırmağının batı bölümünü ele geçirdiler. Golan yaylasını gasbettiler. Siyonizme bütün Filistin toprakları yetmez oldu. Mısır, Suriye ve Ürdün toprakları da göçmen Yahudilere açıldı.

İsrail devleti, emperyalizmin doğrudan desteğiyle kuruldu. İkinci emperyalist savaştan sonra bölgede Amerikan emperyalizminin etkinliği perçinlendi. İsrail, Amerika'nın Vietnam halkına karşı katliamlarının, Fransa'nın Cezayir halkına karşı cinayetlerinin baş destekçileri arasında oldu. Siyonizm, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'da gönüllü jandarması oldu. Filistin ve Arap topraklarına karşı her saldırısını "komünizme karşı bir mücadele" olarak sundu. İsrail ordusunun faşist generalleri, Habeşistan ordusunun Afrikalı halka karşı katliamlarını yönettiler. Bugün İran'da faşist Şah rejiminin işkence ve katliamlarını yönetenler arasında Amerikan ve İsrail danışmanları vardır. Böylesi bir devlet, demokratik olabilir mi?

İSRAİL DEVLETİ DEMOKRATİK MİDİR?

Bu devletin neresi demokratik? Filistinlilerin büyük çoğunluğu göçebe hayatı sürdürüyor. İşgal altındaki topraklarda yaşayan Filistin ve Arap halkı binbir eziyet ve işkenceyle karşı karşıya. Bu bölgelerde yaşayan Filistinliler, tıpkı Güney Afrika'daki siyah derili emekçiler gibi çok düşük ücretle, hiçbir hakka sahip olmadan köle gibi çalıştırılıyorlar. Ya İsrail devletinin yurttaşı Yahudi emekçiler? Onlar, siyonistlerin Hitler faşistleriyle yaptıkları insan ticaretinin kurbanı olarak buraya geldiler. Şimdi ise ırkçı siyonist burjuvazinin Sovyet sosyal-emperyalistleriyle yaptıkları insan ticaretinin kurbanlarıdırlar. Brejnev revizyonistleri, sosyal-faşist baskılardan yılan Yahudi emekçileri grup grup İsrail'e yolluyorlar. Siyonizm, yeni topraklar işgal ediyor. Onbinlerce Sovyet Yahudisi bu topraklara yerleştirilip Filistin ve Arap halklarına karşı silah olarak kullanılıyor.

İsrail devleti, emperyalizmin desteğiyle ve ırkçı faşist terörle kurulmuştur. Sina'dan Golan tepelerine kadar bütün Filistin ve Arap toprakları, kan ve zulümle gasbedilmiştir. Amerikan emperyalizminin öncü karakolu İsrail saldırgan devleti gayrimeşrudur. Bu devlet yıkılacak, yerine Filistin halkının Yahudi emekçilerle aynı haklarla birarada yaşayacağı bağımsız ve özgür Filistin mutlaka kuralacaktır.

Metin

Baş.ta.sa.1'de

lara katıldı. 1971 yılında faşizme, emperyalizme karşı mücadelede aktif olarak yer aldı. 1971-75 yılları arasında askeri ve sivil cezaevlerinde düşmana başeğmeden mücadelesini sürdürdü. Cezaevinden çıktıktan sonra da mücadelesine devam eden Metin yoldaş Malatya'da işkenceci bir polisi kurşunlamaktan aranıyordu. Son olarak başka isimle Gaziosmanpaşa'da küçük bir imalat atölyesinde çalışıyor, çevresindeki işçilerin mücadelesine önderlik etmeye, onları devrim için örgütlemeye çalışıyordu.

İstanbul'dan Ankara'ya götürülen Metin yoldaşın cenazesi Karşıyaka'da yapılan bir törenle toprağa verildi. Mezarı başında konuşan bir yoldaş Metin yoldaşın mücadelesini anlattı. Mezar başındaki saygı duruşundan sonra törene katılanlar devrim andı içtiler.

Savaş

Baş.ta.sa.5'de

list bir yağma savaşının girdabına çekerlerken; bir yandan da elbirliğiyle devrime ve halka karşı saldırıya geçiyorlar.

Ama bütün bu çabalar sonunda boşa çıkacak. Halkın devrimci mücadelesinin durdurulamaz seli emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi, faşist diktatörlüğü ve her türden gericiliği silip süpürerek ülkemizi gerçek bağımsızlık ve demokrasiye kavuşturacaktır.

Biz Niğde Cezaevinde hükümlü ve tutuklu bulunan yurtsever devrimciler olarak, Rus sosyal-emperyalistlerinin savaş gemilerinin hakim sınıfların çıkarlarını savunan gerici Ecevit hükümetinin davetiyle limanlarımızda boy gösterisini protesto ediyor, halkın devrimci mücadelesinin sonucunda ülkemizin tek gerçek efendisinin halk olacağı günlerin mutlaka geleceğine olan inancımızı bir kez daha belirtiyoruz.

Bugün

Baş.ta.sa.1'de

sarıları da bu amaca yöneliktir.

Bugün bu yasa değişikliklerine, devletin ve devlet güçlerinin sağlamlaştırılmasına evet demek, emekçi halk üzerindeki baskı ve terörün yoğunlaştırılmasına evet demek anlamına gelmektedir.

Başta işçi sınıfı olmak üzere, bütün emekçi halk kitleleri, kazanılmış hakların korunmasını, yeni ekonomik, demokratik ve siyasi mevzilerin elde edilmesini, bütün faşist yasaların iptal edilmesini, MİT, Kontr-gerilla, Siyasi Polis, Jandarma Komando Birlikleri vb. gibi kurumların ve MHP gibi sivil faşist cinayet odaklarının dağıtılmasını, Türkiye Kürdistanındaki milli zulmün sona ermesini istemektedir.

Bugün yapılması gereken, bütün devrimci ve demokratik güçlerin bu temelde ve bu yönde bir eylem çizgisinde birleşmesidir.

Gerçekleşmesinin 34. yıldönümünde

Arnavutluk Devrimi, ulusal ve sosyal kurtuluş yolunda dünya proletaryasına ve ezilen halklara yol gösteriyor

●AEP, Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçi halkına şu çağrıyı yapıyor: BARUTU KURU TUT, PARMAĞINI TETİKTEN AYIRMA

●«Proletarya diktatörlüğünün ne olduğunu mu merak ediyorsunuz? Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetine bakın»

Sınıf mücadelesinin genel niteliği, boyutları ve genel gelişme doğrultusu, bir çağdan ötekine, bir toplumdan diğerine göre aynı öz ve biçimlerde belirse de; devrim, şu ya da bu zaman ve yerden bağımsız olarak genel ve esas bazı yasalara sahiptir. Bu yasalar, hem bir devrimi bir reformdan ayırt etmede kıstas teşkil ederler, hem de tarih boyunca olagelen devrimleri birbirine bağlar, bir öncekinden öğrenmeyi, bir sonraki için başarı sebebi kılarlar.

Bundan dolayı geçmişteki bir devrimi anmanın devrimci için özel bir anlamı vardır. Yalnızca bir zaferi kutlamak, bu zaferin yaratıcılarıyla aynı duyguları paylaşmak, şehitlerini anmak yetmez. Devrimci için, bunların yanı sıra, gerekli olan o devrimden öğrenmek, derslerini ve deneylerini ülke pratiğine ışık tutacak tarzda kavramaktır.

29 Kasım 1944, Arnavutluk'un tam kurtuluşunun ilan edildiği tarihtir; bir devrimin zaferinin, Marks, Engels, Lenin, Stalin'in öğretileri ışığında bir halkın kurtuluşunun ilan edildiği bir tarihtir. Arnavutluk Devrimini şimdi dünya proletaryası ve ezilen halkların büyük özlemini somutlayan bir örneği yaratmış olmasından dolayı, coşkuyla selamlıyoruz; bu bizim, şerefli bir ödevimizdir. Ancak önemli bir görev olarak, onun deneylerinden öğrenmek ve devrimler tarihi içindeki yerini incelemekle de yükümlüyüz.

Bu kısa yazımızda, Marksist-Leninist devrim teorisinin bazı temel kavramlarıyla devrimin evrensel yasaları açısından konuya değineceğiz. Ancak bunu, "tarihin gidişini teoriyle bir bütün olarak kavrama" görevinin bir parçası olarak daha da derinleştirmeli ve ayrıntılarına kadar incelemeliyiz.

Devrimin temel sorunu: Siyasal iktidar:

Faşist işgal altındaki Arnavutluk, işbirlikçi hakim sınıfların siyasal iktidarı ile yönetiliyordu. Bir avuç milli hain ve işgalcilerle Arnavutluk halkı arasındaki çelişme, işgal olgusu ile siyasal iktidar sorunu arasında dolaysız bir bağ doğuruyordu. Yani Arnavutluk halkı, işgalin bütün sonuçlarıyla ortadan kaldırılmasını, ancak kendi siyasal iktidarını kurarak sağlayabilirdi.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerini derin bir şekilde kavrayarak mücadeleye atılan AKP (şimdi AEP), faşist-Nazi işgalcilerine karşı mücadeleyi, onların ülkedeki sosyal tabanını oluşturan milli hainler durumundaki burjuva-feodal sınıf temsilcilerine karşı mücadeleden koparmadı. Bu, dolaysız olarak onların ekonomik ve siyasal iktidarlarını da hedeflemek demekti.

Bir anti-faşist ulusal kurtuluş savaşı biçiminde gelişen Arnavutluk Devriminde, devrimci ve karşıdevrimci sınıflar mevzilenmesinin muhtevası, siyasal iktidar sorununun devrimin temel sorunu olarak belirlenmesini apaçık ifade ediyordu. Bu Marksist-Leninist formülasyon, hayatın içinden çıkıştı ve hayat, her devrimde bunu kanıtlıyordu.

Lenin, çağımızı, "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı" olarak nitelendirirken, yalnızca bir tanımlama getirmiyordu. Çağımızın bu nitelenmesi, aynı zamanda her devrimin artık, dünya sosyalist devriminin bir parçası haline geldiğini, sınıflar savaşının kaçınılmaz çözüm yolu olarak doğan devrimlerin, çağımızda artık kaçınılmaz olarak, proletarya devriminin ya kendisi, ya da onun bir parçası olacağını da açıklıyordu. Arnavutluk Devriminde siyasal iktidar sorunu, bu Leninist tezin parlak bir doğrulanması şeklinde çözümlendi.

Dünya kapitalizminin en şiddetli bir buhranla sarsıldığı şartlarda, İkinci Emperyalist Savaş ve onun sonunda bir dizi devrim meydana geldi. Sürecin kanıtladığı gibi, bu devrimler, tamamiyle dünya sosyalist devriminin bir parçası oldular ve o ülkelerde proletarya diktatörlüğü veya onun özgül biçimleri doğdu. Bunların içinde Arnavutluk, sağlam parti örgütlenmesi, parti ile halk arasındaki sıkı ve canlı bağ, parti önderliğinin yüksek dirayeti ve Marksizm-Leninizme sarsılmaz bağlılığı ve proletarya diktatörlüğünü kararlılıkla savunmasıyla granit bir kaya gibi, ayakta duruyor ve sosyalizmi temsil ediyor.

Arnavutluk örneği, siyasal iktidar sorununun yalnızca devrim dönemi için temel sorun olarak kalmadığını, fakat devrimin yaşatılması, sürdürülmesi ve daha da ileriye götürülebilmesi için kilit mesele olduğunu göstermektedir. O dönemde ortaya çıkan sosyalist ve halk cumhuriyeti devletleri, siyasal iktidardaki burjuva yozlaşma ile birlikte, bugün ortadan kalkmış, Doğu Avrupa'da ve Çin'de revizyonizmin egemenliği ile kapitalizme dönüş, bu doğrultuda yol alış apaçık bir şekilde gözlenmiştir.

Devrim ancak, kitlelerin devrimci şiddetine dayanarak zafere ulaşabilir:

Marks ve Engels, devrim ve şiddet kavramlarının birlikteliğini, üretici güçlerle üretim ilişkileri, özel mülkiyet ve sermaye ile üretimin toplumsal niteliği ve ücretli emek arasındaki ilişki ve çelişkileri çözümleyerek tespit ettiler. Onlar ayrıca, Manifesto'da, bir sınıfın diğerlerini ezmesi için bir araç olan siyasal iktidarın, yani bir şiddet örgütlenmesi demek olan devletin ancak yine şiddetle dönüştürülebileceğini öğrettiler. Lenin, bu teoriyi, 1905, 1917 Şubat ve Büyük Ekim Devrimi'nin ateşinde geliştirdi ve uyguladı. Devrimin silahlı halkın eseri olacağını gösterdi. Bu bilimsel kıstaslar, Arnavutluk devrimi için de tamamiyle geçerliydi ve Arnavutluk komünistleri bunu başarıyla hayata geçirdiler.

Faşist işgalin, zorbalık ve sömürünün "uslu uslu durarak" kaldırılamayacağını; burjuva- feodal despotluğun gönül rızasıyla egemenlikten vazgeçmeyeceğini; bütün bunlara son verilmeksizin işlerin düzelemeyeceğini, Marksist-Leninist kıstaslara ve tarihteki örneklerine bakarak Arnavutluk komünistleri halkı silahlandırmak halkın savaşı ile bütün pislikleri kökünden temizlemek gereğini apaçık gördüler.

Arnavutluk Milli Kurtuluş ordusu, bu sağlam kavrayışın bir ürünü olarak adım adım oluşturuldu. Gerilla birliklerinden başlayıp düzenli orduya kadar uzanan hat boyunca, halkı eğitmek, örgütlemek ve seferber etmek için Arnavutluk komünistleri, "hücum ruhu" ile çalıştılar.

Düşman gücünün zayıflatılması, geriletilmesi ve yok edilmesi silahlanmış halkın gücü ile sağlandı.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti, bugün de devrimin ilerletilmesi ve anayurdun savunulması için her biri bir asker olan yurttaşlarına ve her askeri tam bir yurttaş olan ordusuna güveniyor. AEP'nin işareti, tüfek ve kazmadır. Sorun, ister siyasal iktidarı elde etmek şeklinde belirsin, isterse onu savunmak ve sürekli kılmak şeklinde; AEP, tüfeği elden bırakmıyor. Yalnızca azgın emperyalist-revizyonist siyasi ve ekonomik abluka ya da işgal tehdidine karşı değil, aynı zamanda burjuva, revizyonist, karşı-devrimci iç tehdit ve saldırılara karşı da AEP; Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçi halkına, şu çağrıyı yapıyor: BARUTU KURU TUT; PARMAĞINI TETİKTEN AYIRMA.

Devrim, maddi şartlarla, subjektif etkenin birliği temelinde başarıya ulaşır:

Lenin, her devrimci durumun devrimle sonuçlanamayabileceğini, başarının ancak örgütlenme ve bilinç etkeninin güçlü çıkışına bağlı olduğunu anlatmıştır.

Devrimi ancak maddi şartlar olgunlaştırır. Onun hasadını yapabilmek ise devrimci sınıf ve tabakaların örgütlenme ve bilinç durumuna bağlıdır.

Kapitalizmin krizinin derinleşmesi, yoksulluk, işsizlik ve zulüm getirir. Halk yığınları, bazan yanlış tespit edilmiş hedeflere saldırarak, bazan da saldırının yöntemleri, biçimleri vb. konularda kaçınılmaz olarak bütünlükten ve disiplinden yoksun kalarak, cılız protestolar, mevzi ayaklanmalar ve başarısız silahlı eylemlere girişebilirler. Tarih bunun sayısız örneği ile doludur. Sınıf mücadelesi tarihi, birçok kanıtla göstermiştir ki, halkın mücadelesi, tek bir program, tek bir taktik çizgiyi ülke çapında etkinlikle hayata geçirebilen tek bir merkezi önderlik, bir sınıf örgütü, yani parti olmaksızın zafere ulaşamamaktadır. Mücadele alanlarının birleştirilmesi, uygun biçimlerin tespit edilmesi ve uygulanması için disiplinli bir örgüt ağının kurulması, doğru strateji ve taktiklerin gerçekleştirilmesi yoluyla halkın seferber edilmesi ve zafere yöneltilmesi, ancak parti düzeyinde örgütlenmiş işçi sınıfı önderliği ile mümkündür.

Arnavutluk devrimi, bu bakımdan da derslerle doludur.

Faşist Nazi işgali şartlarında halkın kabaran nefreti ve öfkesi, dağınık ve başıboş bırakılmamış; oyalanma, yılgınlık, saptırılmış hedeflere yönelme gibi tehlikeler taşıyan halk seli, AKP tarafından uygun ve sistemli kanallara akıtılmış ve düşmanın setlerini yerle bir etmiştir.

Parti:

Marksizm, daha Manifesto'dan başlayarak, işçi sınıfının egemen sınıf olarak örgütlenebilmesi için bağımsız siyasal örgütlenmesini gerçekleştirmesi gereğini kuvvetle vurgulamıştır.

Devrim ve örgütlenme, Leninist öğretinin birbirinden koparılamaz iki kavramı olagelmiştir. Dünyayı dönüştürebilme ve komünizmi kurabilme yeteneğine ve sosyal - tarihsel konumuna sahip tek sınıf olarak proletarya, bu tarihi amacına uygun tarzda örgütlenmek zorundadır. Bu örgüt, yalnızca yeni tipte bir komünist partisi olabilir. Devrimin öncü müfrezesi ve kurmayı olarak o, toplumsal süreci olumlu yönde etkileme ve devrimle sonuçlandırma imkan ve yeteneğine sahip tek örgütlenme biçimidir.

Hem tarihte belli bir görev yüklenmiş bir sınıfın -proletaryanın-, örgütlenmesinin en yüksek bir biçimi olmasından dolayı, hem de yüklendiği görev -devrim ve komünizm- bakımından özel bir muhtevaya ve kendine özgü bir sisteme sahip olması bakımından, proletarya partisi bu imkana sahiptir.

Bir halk, isterse Arnavutluk halkı gibi, büyük mücadele geleneklerine sahip savaşçı bir halk olsun, böyle bir partinin önderliği olmaksızın devrimi başaramaz ve sosyalizme ulaşamazdı. Devrimin karmaşık sorunları ı-

Dev.sa.7.sü.1'de

28 Kasım 1944'de, başşehrin kurtarılmasında görev alan birliğin resmigeçidinde Enver Hoca yoldaş, yaptığı konuşma sırasında

Arnavutluk halkı anti-faşist milli kurtuluş savaşı barikatlarında

Arnavutluk halkını ve AEP'yi selamlıyoruz

Kurtuluşunun 34. yıldönümünde, PARTİ BAYRAĞI ve HALKIN KURTULUŞU AEP Merkez Komitesi Birinci Sekreteri Enver Hoca yoldaşın şahsında Arnavutluk halkına ve onun önderi AEP'ye bir mesaj göndermiştir. Mesaj şöyledir:

Enver Hoca Yoldaş,
Arnavutluk Emek Partisi Merkez Komitesi Birinci Sekreteri

Kurtuluşunun 34. yıldönümünde Arnavutluk halkını, onun önderi Arnavutluk Emek Partisini en sıcak, enternasyonalist duygularla selamlıyoruz.

Şanlı Ekim Devriminin ve Bolşevik Partisinin yolunu izleyerek faşist Alman ve İtalyan işgalcilerini dize getiren ve Arnavutluk gerici sınıflarının ekonomik ve siyasi iktidarını yıkarak bugünkü Sosyalist Halk Cumhuriyetini yaratan Arnavutluk halkının ve onun önderi Arnavutluk Emek Partisinin anti-faşist milli kurtuluş mücadelesinin tecrübeleri, bugün dünya proletaryasına ve ezilen halklara ışık tutmaktadır.

Türkiye komünistleri, işçi sınıfı ve emekçi halkı Arnavutluk Emek Partisi ve Enver Hoca yoldaş önderliğinde Arnavutluk işçi sınıfının ve Arnavutluk halkının azgın emperyalist-revizyonist siyasi ve ekonomik ablukaya rağmen kendi gücüne dayanarak proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürme mücadelesini; modern revizyonizme, 'Üç Dünya' revizyonizmine ve her türlü gerici ideolojiye karşı yüce Marksizm-Leninizmin saflığını koruma mücadelesini kararlılıkla desteklemekte ve Marksizm-Leninizmin yenilmezliğine olan inancını pekiştirmektedir. Türkiye işçi sınıfı ve halkı, Arnavutluk halkının ve Arnavutluk Emek Partisi'nin cesur mücadelesinde kendine dolaysız bir destek bulmaktadır.

Biz Türkiye komünistlerinin Arnavutluk Emek Partisi'nin her zaman Marksist-Leninist bir çizgi izleyerek, Arnavutluk halkının sosyalizmi inşa etme ve onu savunma mücadelesine başarıyla önderlik edeceğine olan inancımız tamdır. Arnavutluk komünistlerinin ve halkının bu mücadelesinde Türkiye komünistlerinin, işçi sınıfının ve emekçi halkının her zaman tam desteğine sahip olacaklarını, Arnavutluk halkının kurtuluşunun 34. yıldönümü vesilesiyle bir kere daha belirtiriz.

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM !
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ !
YAŞASIN ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ!

PARTİ BAYRAĞI HALKIN KURTULUŞU